

მ ა მ უ ჯ ა ბ ა რ უ უ ჯ ა მ ე

ბ ა მ მ ა რ მ ბ მ

/მწიკრები/

მამუკა ხაღურდია

ვ გ ე რ ი ს ვ ვ ი რ ა

/პიესა ორ მიუმიერედად/

/ 1 ნაწილი ჭრილობისა "ს ა რ ი ა ლ ო ტ ი ნ"

მ ნ ქ მ ე ღ ნ :

მ ე მ ნ ა - თამარი,
მ ა მ ჟ ა - გოთრგი,
ღ ე ღ ა - ანა,
მ ა მ ა - ბიძინა,
ვაჟიშვიდი - გიო,
ქალიშვიდი - ნათია,
ს ნ ძ ე - რეზო,
უზიდავი სტუმარი,
ნათიას ძეგობარი

სასადილო, თუ სასტუმრო ოთახი. ძველგზური ავეჯი: კანაპე ორი სავარძლით. უზარმაზარი, სარკიანი ბუფეტი. მრგვალი, ჰაჭარა მაგიდა, გელ ტელეფონი. კანაპეს პირისპირ ტელევიზორი, პირით სცენისაკენ. ერთერთ გვერდითა კედელზე სარკე იაჭაკიდან ჭერამდე. იქვე კადენდარი კედლის. ოთახის შუა-გულში ღომისფერებიანი, მძიმე მაგიდა თავისი ექვსი სკამით. მაგიდის თავზე აბაჟური. სახეგაფითრებული, ოცდაათიანი წილების ყაიდაზე, თეთრ, საპარაფო ტანისამოსში გამოწყობილი, ოცდაათიოდე წლის კაცი ბუფეტთან დგას და დაუბრუნებლად აკვირდება მაგიდასთან მჯდარ, შავსათვალიანი ბერიკაცს, მაღიანად რომ შეუქცევს თევზსა. გამოცვლილ თეფშზე ფრები დაუბრავებია და ახლად გარკვეულ ფრასად გემოდან ადებს. მარცხენა ხელით ტურებს და წვერს მოწმენდს და იწყებს მარჯვენის მაგიდაზე ფაშურს. რაფასს ეძებს. ვერ პოულობს. ნათელი ხდება, რომ უსინათლოა.

ბაბუა - ~~თამარ! / აღმოჩნდება ძლივს გასაცხილად. ხმა ჩაბღერძილი აქვს / ჩააბვე-~~
~~დებს / თამარ! / დაიძახებს ოდნავ ხმამაღლა. ისევ ჩააბველებს. ხმა მოს-~~
~~დის / თამარ! / ძაბილში თუ ყვირილში გაბრაზება, ან უფრო აღშფოთება~~
~~შეიმჩნევა /~~

ბებია - მეძახოდი? / კითხვით პასუხებს ქალის ხმა სცენის გადაღმადან /

ბაბუა - / აღშფოთებული / სად არის ხელსაწმენდები?

ბებია - / ოდნავი ყოვნის შემდეგ / მანდა დევს, მაგიდაზე. / ბუფეტთან მდგარი თეთრებში გამოწყობილი სუდი უცნობისა, ხელში ოქროსფერი, პაწაწინა ბარი რომ უჭირავს, ააწყობადებს /

ბაბუა - / კვლავ აფაშურებს ხელს / აქ არა დევს. / ბებია შემოდის. შემოაქვს ხელსაწმენდების კოჭა. მიდის მაგიდასთან და კაცს წინ დაუწყობს /

ბებია - / ოდნავ ნაწყენი ხმიით / აგერ არ გიდევს წინ?! რა განერვიულებს? / ხელ-საწმენდს აწვდის გამოწვდილ ხელში. უცნობი ბარს ააწყობადებს და მაგიდას მიუახლოვდება /

ბაბუა - / ეჭვიანად / სად აგერ დევს?

ბებია - სად და გუსტად თეფშის წინ.

ბაბუა - / კვლავ მოაფაშურებს ხელს. უმადვე პოულობს და კიდევ უფრო აღშფოთ-დება / აქ არ იღო!

ბეზია - აბა შენ გგონია, ⁵ ~~უბრა~~ მოვიტანე? ⁷ ~~ზარი წკრიალებს. უბრალოდ უცინება/~~

ბაბუა - მიე კი არ გგონია, დარწმუნებული ვარ, იმიტომ რომ აქ არ იღო.

ბეზია - ~~თუ დამიჯერებ, მანდ იღო. უბრალოდ, ბეზიას ყურთან მიუტანს ზარს და~~
~~დააწკრიალებს. ქაღალდს რეაქცია არ აქვს. არ უხმის/~~

ბაბუა - და საერთოდ აქ რატომ არ ზიხარ? რატომ არ სადილობ ჩემთან ერთად.

ბეზია - ჭამა არ მინდა, მაგრამ ისე დავჯდები, ოღონდ შენ ნუ იწერვიულებ.

ბაბუა - დაჯექი, შეჭამე. კადმაზი მაინც კადმაზია, ღობიო ხომ არ არის.

ბეზია - ~~კადმაზი არ არის, ხრამულია. ვიცი, რომ გემრიელია, მაგრამ, რაღაც არ~~
~~მინდა. /სიტყვას არ ამთავრებს, ისე იღებს ერთ თევზს და იწყებს~~
~~ძიძგნას. უბრალოდ უცინება.~~

ბაბუა - ~~ხრამულიც კადმაზია. ჭამე, კარგია.~~

ბეზია - ~~კარგია, მაგრამ~~ წუხანდელს აქეთ იმდენი ხიზილადა მაქვს ნაჭამი, რომ
რაღაც გული არ მიმიდის.

ბაბუა - ~~ხიზილადა ხიზილადა. ეს ხორცია მაინც რაც არ უნდა იყოს. ისე, ნამდ-~~
~~ვიდი ხორცი კი მომენატრა ძალიან.~~

ბეზია - რას იზამ, ერთი კვირაც უნდა მოიხმინო.

ბაბუა - მოვიხმინე, სადაც ამდენი მიხმინია. ⁷ ~~უბრალოდ კვდავ-ააწკრიალებს ზარს/~~

ბეზია - ~~ღელს მეექვსე კვირა მთავრდება დიდმარხვის დაწყებიდან.~~

ბაბუა - ეგ არის, ჩემო ბატონო, ორმოცდა ორი ღლე. ხუმრობა ხომ არაა?!

ბეზია - ~~რომ~~ დარწმუნდი, რა ძნელი ყოფილა?

ბაბუა - ძნელია, კი.

ბეზია - ~~აბა რა გეგონა, რომ დამცინოდი?~~

ბაბუა - ისე, რამდენი წელია რაც მარხვებს იცავ?

ბეზია - ათი წელია, მეტი კიდევ. ⁷ ~~ზარი წკრიალებს/~~

ბაბუა - დიდი ღრთა, ვერაფერს იტყვი. კარგი გაძლება გქონია.

ბეზია - ~~ნებისყოფა! აი, რა არის მთავარი.~~

ბაბუა - ~~რომელი საათია ნეტა? აღარ აპირებენ მოსვლას?~~

ბეზია - ~~მივდევნ საცაა.~~

ბაბუა - კი მაგრამ, დიდიდან სად გაიხიკენ ყველანი?!

ბეზია - ~~რაღაც საქმეები ჰქონდათ გასაკეთებელი.~~

ბაბუა - ~~რა საქმეები უნდა ჰქონოდათ ამ კვირა ღელს.~~

ბეზია - ბიძინას სტუმრები ჰყავს, ამერიკელები. ~~მცხეთაში აპირებდა იმათ წაყ-~~
~~ვანას. ანა მორიგეთა ღელს. გიოს ბიჭებმა გამოუარეს და წაიყვანეს. ნათია~~
~~და რეზო ერთად წავიდნენ ბინის საქმეზე. /უზიდავი მიდის და სავარძელში~~
~~ჯდება/~~

ბაბუა - რა ვიცი. რა ვიცი. სადილად თუ არა ვახშმად მაინც მოსუდიყვნენ.

ბეზია - შევარ კიდევ რამეს, თუ ავადაგო?

ბაბუა - ააღაგე, კი ბატონო. /სცენის სიღრმიდან კარების გაღებისა და დახურვის
ყრუ ხმა მიდის. მოხუცები დადარაჯდებიან. მიაყურებენ/

ბაბუა - ვილაც მოვიდა.

ბეზია - ანაა მგონი.

~~ბაბუა - ნამდვილად ანაა. /შემოდის ანა. ხელში ბგის ტოტების შეკვრა უჭირავს/~~

ბეზია - მოხვედი, შვილო?

ანა - ბაბა მოვიტანე, ქაღალტონი თამარ, ღელს ხომ ბგობაა...

ბეზია - რაი ნაკურთხია, ღელა?

ანა - რა თქმა უნდა, ნაკურთხია. ~~/მიდის ბუფეტთან და ბგის ტოტებს ვაგაში~~
~~აწყობს/ ბიძინა არ მოსულა?~~

ბეზია - არა ჯერ.

ანა - ადამა სადმე რესტორანში თუ შეიყვანა სტუმრები. ბავშვები სად, არიან?

ბაბუა - დიდიდან რომ გავიდნენ ჯერ არ შემოსულან.

ბეზია - მოვლენ აწი საცაა.

ანა - უნდა გენახათ რა ხდებოდა ეკლესიაში.

ბაბუა - რა ხდებოდა?

ანა - უამრავი ხადხი იყო. ყოველ წელიწადს სულ უფრო და უფრო მეტი ხადხი დადის.
მიხვდნენ, რომ არ შეიძლება რწმენის გარეშე.

ბეზია - ნეტარ არიან მორწმუნენო. 9.

ანა - ~~ბედღევიზორში არაფერია საინტერესო?~~ /რთავს და იმ სავარძლისაკენ მიე-
მართება სადაც უზიდავი სტუმარი ბის. უცნობი სასწრაფოდ კანაპეზე გადა-
ინაცვლებს. ანა სავარძელში ჯდება. ბედღევიზორში კონცერტია. ბეთჰოვენის,
ედუარდსადმი მიძღვნილ სონატას ასრულებენ/

ანა - მიყვარს შოპენი.

ბეზია - მარტლაც შესანიშნავია. /უცნობი იცინის უბოძ. კარებზე გარია - ჩივის
ჭიკჭიკი. ანა კარების გასაღებად მიდის/

ბეზია - რეზი იქნება ~~აღმათი~~ ეჭყობა მარტო. ნათიას გასაღები აქვს.

ანა - ~~/ოთახში შემოუძღვება ორმოცს მიანდოვებულ კაცს, რომელსაც ხედიში წიგნები და ბზა უჭირავს/~~ ნათია სად არის რეზიკო?

რეზი - როგორ, არ მოსულა?

ანა - კი მაგრამ, თქვენ ერთად არ იყავით?

რეზი - ბინის საქმეზე. ერთად ვიყავით, მერე დავშორდით. მე, მეგობართან უნდა შემევედო წიგნების წამოსაღებად და ნათია სახლში წამოვიდა. სადღაც ოთხი საათი იქნებოდა.

ბეზია - ~~აბა~~, სად არის აქამდე?

ანა - შენ ეს მიიხბარი, ბინის რა ქენით?

რეზი - შეგიძლიათ მოგვიღოცოთ, ყველაფერი რიგზეა. სამშაბათს ორდერს ავიღებთ და ამ კვირის ბოლოს გადავადოთ კიდეც, ~~ასე გადაწყვიტეთ, რადგან შაბათამდე მე ვერ მოვიცდი.~~

ანა - ~~/მოუხვევია და აკლავს/~~ ნამდვირად მოსადოცია... რაც ჩვენ ვიწვადეთ... ნა 268

რეზი - ბზას რა ვუყო?

ანა - ბზა მეც მოვიტანე, მაგრამ რა უშავს. პირიქით კარგია, მომეცა. ~~/ართმევს/~~

რეზი - ქაშვეთთან გამოვიარე და იქ ყიდდა ვიღაც კაცი. მე მაინც ვიყიდე, ვიყიდე - ~~რე, მგებ...~~

ბეზია - ნაკურთხი არ იქნება ეგ ბზა ნამდვირად.

რეზი - რატომ? აბა, ისე ყიდიან არა ნაკურთხს?

ანა - არა უშავს, აგერ ნაკურთხ ბზას შევურევთ, არაფერი დაშავდება. ~~/ვაზაში აწყობს/~~

ბეზია - არ იცოდი ადმათ, ბზა რომ უნდა ეკურთხოს...

ანა - არ ცოდნა არ ცოდვას.

რეზი - არ ვიცოდი ნამდვირად. შევხედე, ყველა ყიდულობდა და მეც წამოვიღე

ანა - ეგ არაფერი. ~~/სცენის სიღრმიდან კვლავ ისმის კარების გაღებისა და დახურვის ხმა/~~ ნათია, შენა ხარ?

ნათია - ~~/დერეფნიდან/~~ ხო, მე ვარ, დედა. ~~/შემოდის ბზით ხელში/~~

ბეზია - რატომ დაგაგვიანდა, ბეზია?

ნათია - რეზი, შენ უკვე სახლში ხარ? ~~/მივა. აკოცებს გაბრაზებულ ქმარს, მერე - დანარჩენებს მიმართავს/~~ მარტო, საღამო მშვიდობისა.

ბაბუა - ~~/თავისთვის/~~ რაღა საღამოა, ღამეა უკვე.

რეზო -მე კი სახლში ვარ, მაგრამ შენ სადა ხარ აქამდე?

ნათია -სიონში შევიარე, ვიფიქრე ბავს ვიყიდი ^{90/2} ~~თქო~~, საწოდების დაწევაზე მიმდგამ, ცოტა ხანს იქ შევრჩი. წამოსვლას რომ ვაპირებდი, ქეთი და თამუნა შემხვდნენ. ~~შეჩივლი, რომელიც აქამდე ყურადღებით უთვალთვალებდა ჩემი მიყოფით, კვლავ ააწერიაღებს ზარს/~~ ბის საყიდლად იყვენენ მოსულები.

რეზო -მერე?

ნათია -მერე თვალთან ავედი ყავის დასადევად... და იცო, რა აქონდათ მოტანილი? ⁹
~~/ზარი წვრილაღებს/~~

რეზო -რა?

ნათია -ძეფირელი. ვილფას უთხოვებია. ⁹ ~~/ზარი წვრილაღებს/~~

რეზო -ქრისტეს ცხოვრება რომ არის?

ნათია -შენ ვერ წარმოიგებენ ეს რა არის. გენიადურია. ამის არ ნახვა არ შეუძლებს.

ანა -მართლა შესანიშნავი ფილმია.'

ნათია -~~/დედას/~~ შენ ნანახი გაქვს?

ანა -მე და მამაშენმა ვნახეთ ერთად. ~~/უცნობს ეცინება და ზარს აწვრილაღებს/~~

რეზო -კი მაგრამ, დაგერეკა და დაგეზარებინა სადაცა ხარ.

ნათია -ძალიან იწერვიულე?

რეზო -უბრალოდ შემეშინდა, ვიფიქრე, რამე ხომ არ შეემთხვა თქო.

ნათია -მაპატიე, რომ არ დავრეკე. მე ვიფიქრე, რომ შენს მოსვლამდე მოვიდოდი. ხომ მაპატიებ?

რეზო -რა სისულელეს მეკითხები?

ნათია -ხომ ვიყვარვარ?

რეზო -მიყვარხარ. ⁹ ~~/ზარი წვრილაღებს/~~

ნათია -მეც ძალიან მიყვარხარ. ძალიან, ძალიან. ⁹ ~~/უცნობი უბოძო გაფიქრებარებას ზარი წვრილაღებს/~~

ანა -მომიღოცავს, დედა, რეზიკომ მიხერა, ბინის ამბავი გამოსულა. როგორი დავა-
ლებული ვართ ბატონი თამაზისაგან. იცო, რას ვფიქრობ... პირველ რიგში ერთი
კარგი აურმარინი უნდა გავაკეთოთ და დავაპტიოთ. თუნდაც იქითა კვირას,
აღდგომა დღეს. ხომ კარგი აზრია?

ნათია -აურმარინი თაფისთავად...

ანა -არა, ცხადია, სხვაგვარი პატივისცემაც სჭირდება. ნუ გეშინია, ბიძინა ისე
არ დატოვებს.

ნათია -თქვენი ბიჭი გქონიათ... მაშინ ამას ჩვენს ოთახში შევიტან და ახად სახლში რომ გადავადო, წავიღებთ. იქაც ხომ უნდა გვექონდეს?!

ანა -ყველაფერი უნდა გქონდეთ, ღედა და გექნებათ კიდევ. ~~ნათია თავის ოთახში გადის. რეზო ტელევიზორის საყურებლად საგარძედეში ჯდება. ღედა სარკეში საკუთარ თავს ათვალიერებს, თმას ისწორებს. ბაბუა კრიტიკულად უნახავს უნდა, ბებია მაგიდის ალაგებას და პირებს. ოთახში უჩუმრად შემოდის მამა/~~

ბიძინა-~~ოთახიდან~~ კი მაგრამ, რას ფიქრობთ?! ქურდი რომ შემოვიდეს და წაიღოს ყველაფერი რაც ღერეფანშია?! ~~ოთახში მყოფი, ცხადია გარდა უზიდავი სტუმრისა, მოულოდნელად ბიჭსაგან ედდა ეცემათ/~~

ანა -შენ შეგიწუხდა გუდი, ბიძინა, როგორ შემაშინე. რა არის ესე ჩემად შემოსვდა.

ბებია -~~/სკამზე ჩამოჯდება გუდგანთქმელი/~~ ხომ შეიძლება ესე გუდი გაუცხდეს ადამიანს, შვილო.

ბიძინა-~~/გადაიხარხარებს და დასერილობადდება/~~ უფრო ფრთხილად და ყურადღებით უნდა იყოთ ამ ცხოვრებაში, ჩემო ძვირფასებო

ანა -რაჭომ დაგაგვიანდა? ამდენ ხანს სად იყავი?

ბიძინა-სად ვიქნებოდი, მცხეთაში მყავდნენ სტუმრები. მერე ვასადილე ნატანგარში

ანა -~~აქამდე სად იმყოფებოდა?~~

ბიძინა-~~არა, "მუხამბაში" წამოვიყვანე~~ ბოლოს. ღრდა იქიდან მთვლივარ. ძალიან და-ვიღადე.

ბაბუა -~~"მუხამბაში" რაღა ჯანდაბა?~~

ბიძინა-ღამის ბარია. პირველ საათამდე მუშაობს.

ანა -ნასვამი ხარ?

ბიძინა-~~მე არა, ისინი პატრონს ვერ ცნობდნენ. ერთი ისე დათვრა, ძღვის ავიყვანე~~ სასტუმროში. ისე კარგი ხადზია ძალიან. ურიგო არ იქნება ერთი პატარა სადილი რომ გავუმართოთ იქით კვირას. უკვე დავპატიჟე ეს ~~ამერიკელებიც და ორი მოსკოველი პროფესორი ახლავთ ისინიც.~~

ანა -ძალიან კარგი. ბიძინა, რა უნდა გახაროთ იგი.

ბიძინა-არ ვიცი ნამდვილად.

ანა -ნათიას და რეზოს ბინის ამბავი გამოვიდა.

ბიძინა-მარტა, რეზიკო?

რეზო -ღიახ ბატონო ბიძინა, თამაზის წყალობით.

ბიძინა-მომიღოცავს გენაცვალე რეზო. ძალიან გამაზარეთ. მაშ, გააკეთა თამაზმა,

არა, მე კი ვიცი რატომაც გააკეთა და ისიც ვიცი, რომ გააკეთებდა ყოველ მიზეზს გარეშე.

რეზო - ალბათ ძალიან დავადებუდია შევენგან ისე მოიწოდება.

ბიძინა - ეგ არ არის მიზეზი. საჭმელ იმაშია, რომ მაგის დისშვილი ახარებს წელს ჩვენი თან.

რეზო - აჰა, აი თურმე რაღი ყოფილა საჭმელ

ბიძინა - აჰა, შევენი გგონიათ, ისე გააკეთა...

რეზო - არა, მე კი ვხვდებოდი რომ რაღაცაში იყო საჭმელ.

ანა - ისე, ვინ რას გაგიკეთებს, თუ რაიმე გამოჩენას არ მოეღის, მაგრამ მე მაინც გგონია უნდა კვირას რომ დაგვეპატიჟა მეუღლითურთ.

ბიძინა - დავპატიჟოთ კი ბატონო. თამაზი საჭირო კაცია საერთოდაც. მაშინ ერთი კარგი ქეიფი მოვაწყობთ მამაპაპური. რამდენიმე კაცსაც ვეძებ. საპატივცემულო ხადებს. ჩემი ბიჭებიც მოვლენ. ვანიჩკას და სუდზანსაც დავუძახებ, აჰა, სიმღერა ხომ გვინდა?!

ანა - სიმღერაზე თუ მიდგა ქეთევანიც დავპატიჟოთ. ერთი ორი დამაზი ქაღიცი რომ იყოს, მხოლოდ დამშვენებს სუფრას.

ბიძინა - და საერთოდ ვიქეიფოთ გემრიელად. გადვრიოთ ამერიკელები. ალდგობა რომც არ იყოს, გაგაფხუდია. გეიშია. ~~მცირე ყოვლის შემდეგ. ცოდს/გიო რა თქმა უნდა არ მოსულა...~~

ანა - არა.

ბიძინა - სად დაეხეტება აქამდე... მაშინ, რეზიკო, შენ უნდა გთხოვო, ნუ დაიპარებ, მანქანაში რაღაცეები დავტოვე და ამოიტანე.

რეზო - ~~დავბა/~~ კი ბატონო.

ბიძინა - ~~გადაღებს აქედან/~~ ბაგაჟნიკში პრეზენტები დევს ყუთში. ერთი სამი პოთლი დუღიც ამოაყოდე. საღონში ბზაა და სიგარეტები ყრია უკან.

ბეზია - ბზა ზნე მოიტანე?

ბიძინა - უბრალო ბზა კი არ მოვიტანე, სვეტიცხოვედშია ნაკურთხი. ~~ზაჩი წერია დედა.~~

~~რეზო - გიჟს. თავისი ოთხიდან გამოდის ნათია. კაზა გამოუცვლია/~~

ნათია - ~~/მამასაკრებებს/~~ შენი ხმა გავიგოდი და ვიფიქრე ხომ არ მომეჩვენა. ~~თქო,~~ თურმე აი მომჩვენებია. ~~/კანაპეზე ჩამოჯდება უხიდავის გვერდით/~~ რა ტიპები არიან ადრიკელები?

ბიძინა - რა უშავს.

ნათია -~~ახადგაზრდები არიან?~~

ბიძინა-არა, ~~ჩემი~~ ბნის ხადზია.

ნათია -~~მერე შენ რა ახადგაზრდა არა ხარ?~~

ბიძინა-~~რა ლემა უნდა. მარტო, ძალიან~~ გამეზარდა ბინის ამბავი გიღოცავ.

ნათია -~~მეც გიღოცავ.~~

ბიძინა-~~/ხუმირობი/ბოლოს და ბოლოს ექნება~~ რეზოს თავისი კაბინეტი და გააკეთებებს სადოქტოროს.

ნათია -კაბინეტი შენც გექნება... ჩემი ოთახი ხომ თავისუფლდება. ერთი კია, დისერტაცია არა გაქვს დასაწერი.

ბიძინა-დასაწერი არა, მაგრამ დასაცავი კი მაქვს.

ნათია -რა გაქვს დასაცავი?

ბიძინა-რეზოს დისერტაცია.

ნათია -რატომ ფიქრობ, რომ შენი დასაცავი იქნება?

ბიძინა-აბა შენ გგონია, სადოქტოროს დამწერია რეზიკო?!

ნათია -საკანდიდატო თუ დაწერა?

ბიძინა-ჯერ ერთი, მე ნუ მასწავლი როგორ დაწერა... რას დაწერდა ვნახავდი, მაგის ოპონენტის შვილი ჩემს ხელში რომ არ ყოფილიყო.

ანა -უბრა ხომ ხედავ, როგორი მოწოდებულია?!

ბიძინა-მარტო მოწოდება არ კმარა.

ანა -ცხადია, შენც უნდა დავებმარო.

ბიძინა-მე, რა ლემა უნდა, რითაც შემეძლება დავებმარები. ასე თუ ისე, გარკვეული ავტორიტეტი მაქვს აკადემიაში. მთავარია გააკეთოს რამე, ხელ მოსაკიდო რომ მიქონდეს. /შემოდის რეზო. ნათია პირველი შენიშნავს და საუბრის თემას ცვლის/

ნათია -~~/მამას/~~იცი, რა ფილმი იყო... არაჩვეულებრივი? /~~მარი წკრიადებს~~/

ბიძინა-ხო, მე არა მაქვს ნანახი.

ანა -როგორ არა გაქვს, ერთად არ ვნახეთ ქრისტეს ცხოვრება.

ბიძინა-აჰ, ხო, ისა? აბუღაძეებთან რომ ვნახეთ, ~~და ავღაღ აწკრიადდება ბფრი/~~

ნათია -ხომ ძალიან კარგია?

ბიძინა-კი, ძალიან... რეზო ~~ამხრებდა~~? ეგ ყუთი სამზარეულოში შეიტანე, გენაცვადე.

ნათია მიუხმარე! ბბა მაინც გამთართვი. ხომ ხედავ, ხელს უშლის და დუღიც შეაწყვე მაცივარში.

ნათია - /~~ბჰას ართმევს/მძიმეა ძალიან?~~

რეზო - ისე რა... /~~ნათია ბჰას ბუფეტიზე დადებს და ქმარს სამზარეულოში გაყვება/~~

ბიძინა - /~~ცოლს/რა ქრისტეს ცხოვრება?~~

ანა - ნათიამ ნახა ღვთის ვიდუფალი.

ბიძინა - შენც ნახავი გაქვს?

ანა - არა, საიდან... და აბუღაძეები ვინ არიან?

ბიძინა - ისე ვთქვი, რა გვარიც მომადგა პირველი. /~~რეზო და ნათია ბრუნდებიან/~~

ნათია - ამ ბჰას რა ვუყოფ?

ანა - დატოვე, მე შევიტან ჩვენს საძინებელ ოთახში. მამაჩემის სურათთან რომ ცისფერ ვაზაში ბჰაა, ის შარშანდელია. გამოსაცვლელია.

ბიძინა - მამა, შენ რატომ ხარ გაჩუმებული? მთელი საღამოა ხმა არ ამოგილია.

შეუძლოდ ხომ არა ხარ? ან იქნებ გეძინება? წადი, დამეძინე.

ბაბუა - არ მეძინება... უცნაურია, მთელი საღამოა რაღაც მიწკრიადებს ყურებში.

ბიძინა - რას გიშვება?

ბაბუა - წკრიადი მესმის გარის.

ბიძინა - შეიძლება, წნევა იცის. სხვა ღრეს არ გიწკრიადებს ხოდმე?

ბაბუა - არასოდეს არ მეჩონია. ♪

ანა - ~~ბავშვებო, მშვიდობა ხომ არა ხარ?~~

რეზო - ~~მე არა. მეგობართან ვივარდები.~~

ნათია - ~~მე, ხომ იცი, რომ ექვსის მერე ალარ ვყავი. /გარი გაიწკრიადებს/~~

ანა - ~~თან მარხულობ, თან ექვსის მერე არა სჭამ, ესეც არ ვარგა, დედა.~~

ბიძინა - შენ არც გეკითხები. რუსტომიდან მოდიხარ.

ბიძინა - მე დალდიდი ვარ და ძირის მეტი არაფერი არ მინდა.

ანა - რეზო ჩაისაც არ დადევ?

რეზო - არა, მაღლობთ. /~~მიდის და ტელევიზორს რთავს/~~

ბიძინა - ~~დღვიძინოთ მაშინ, ... გიო როდის მოვა ლმინოთ უწყის.~~

ანა - ~~გასაღები აქვს თავისი.~~

ბიძინა - ~~ლამე მშვიდობისა! /ოთახიდან გადის. ნათია გაყვება. ბეზიას ნასადილევი ჭურჭლით სავსე დანგარი სამზარეულოში გააქვს.~~

ანა - ~~/რწმუნდება რომ არავინ არის ბაბუის გარდა/ რეზოსთან მიდის და სახეს დაუკოცნის. შეიმჩნევა, რომ მოფერება არც თუ ძალიან დედაშვიდურია/~~

ანა - ~~ლამე მშვიდობისა, ჩემო ძვირფასო! ჩვენ ხომ ვართ მეგობრები?! /გადის.~~

რეზო წაბიწვით ჩაფიქრდება. მზრებს აჩრევს და გადის. შემოდის ბეზია

~~წიგნით ხელში და მაგიდასთან ჯდება.~~ /

ბებია - წავიკითხო?

ბაბუა - ხომ არ გეძინება?

ბებია - ეს ერთი კვირაა, მეც ვერ ვიძინებ შენსაკნით. ეჭყობა გადამეღო უძინოება.

ბაბუა - რაც ფუფია, ყველაფერი ჩემგან გეღება შენ.

ბებია - გინდა წავიკითხო?

ბაბუა - წავიკითხე საინტერესოა.

ბებია - /წიგნს შიგნით/ დაზარეს ამბავი წუხელ წავიკითხეთ. აჰა, აქ გავჩერდით:

"იესოს გვიმით შესვლა იერუსალიმში ჩოჩრით"

ბაბუა - რითი?

ბებია - ჩოჩრით.

ბაბუა - აჰა, ვირით ესეიგი.

ბებია - ხო, სახეღრით. მომისმინე "მეორე ღელს სადღესასწაულოდ მოსუდმა დიდძალმა ხალხმა გაიგო, იესო მოდის იერუსალიმშიო, აიღეს ჰადმის ტოტები და მის ქვესაგებშიადა გავიდნენ და იძახდნენ: ოსანა! კურთხეულ არს უფლის სახელით მომავალი და მეფე ისრაელისა!"

ბაბუა - კი მაგრამ, მეფე როდის იყო.

ბებია - არა, მეფე კი არა, მეფე უნდა ეწეროს შეცდომაა.

ბაბუა - სად არისო ეს წიგნი დაბეჭდილი, რა მიიხარნი?

ბებია - სად და ბედგიაში.

ბაბუა - ჰოდა, მაგიტომაც არის შეცდომა. რა იცოან ბედგიაში ქართული.

ბებია - მომისმინე: "იესომ ერთი ჩოჩორი იპოვა და ამხედრდა გედ, როგორც და-წერილია: ნუ გეშინია სიოთის ასულო, აი, შენი მეფე მოდის ჩოჩორზე ამხედრებული".

ბაბუა - კი მაგრამ ცხენები არ იყო იმ დროში?

ბებია - ცხენები როგორ არ იყო, მაგრამ არ შეხვდათ ეჭყობა გზაზე.

ბაბუა - ამდენ საოცრებებს აკეთებდა და ცხენი ხომ შეეძლო გაეჩინა. მეგრე! მეგრე!

ბებია - "პირველად ვერ გაიგეს მოწაფეებმა, მაგრამ, როდესაც იესო განდიდა, მაშინ გაიხსენეს, რომ ესენი მასზე იყო დაწერილი. და ეს გაუკეთეს მას მოწმობდა ხალხი, რომელიც მასთან იმყოფებოდა, როცა გამოიხმო დაზარე საფლავიდან და მკვდრეთით აღადგინა იგი. ამიტომ შეეგება ხალხი, რაკი გაგონილი ჰქონდა, რომ ეს სასწაული მოახდინა."

ბაბუა -რა საინტერესოა მაინც, მართლა თუ კურნავდა უსინათლოებს, როგორ
კურნავდა. ღელს ვერ შვედიან ვერაფერს და მაშინ, ოცი საუკუნის წინ...

ბებია -როგორ კურნავდა და ღმერთის ნებით. ღმერთისაგან ჰქონდა ეს ნიჭი
ნაშობები.

ბაბუა -კი მაგრამ ყველას კურნავდა?

ბებია -ყველას.

ბაბუა -ცოდვილი ვინც იყო იმათაც?

ბებია -იმათაც, რადგან მიუტევებდა ცოდვებს. ჰქონდა ამის ნება.

ბაბუა -ღმერთო, შენი სახელის ჭირიმე! /პირჯვარს გადაიწერს/ სცენის სიღრმეში
~~კარები აჭიკჭიკდება გაბმულად~~ 7.11.

ბებია -ეჭყობა მთვრალია ისევ. /კარების გასაღებად მიდის./

ბაბუა -ნამდვილად თავს დაიღუპავს ეგ ბიჭი.

ბებია -/ღერეფანში/ მოხვეჭი, ბები? რატომ დაგაგვიანდა ასე? ისევ დალიე ხომ?

~~/გიო ხმას არა სცემს. ოთახში შემოდის და სარკუსთან მიდის. საკუთარ
თავს აკვირდება ერთხანს, მერე მუშტს მოუღერებს დასარტყმელად მკვეთრი
მოძრაობით და ტურის მოკვნივსა დაეხმარება თავის შეკავებაში. მუშტს
გაშლის. ხელს სახეზე ჩამოიშვამს. მოღუნდება. მაგიდისაკენ წამოვა და
მოწყვეტით დაეშვება სკამზე/ ნუ სვამ, ბებია, ამდენს, ნუ სვამ! წაგაზღენს
ამდენი სმა. შეფამ რამეს? /გიო, უარის ნიშნად თავს გააქნევს/ აბა, რა
გინდა, დალივა? /აკითხავს გამომცდელად, ხუმრობის ტონით. გიო თავის
დაკვრით დაუთანხმება/ დასადევი რომ არა გვაქვს? /ზარდი აწერიადდება.
გიო მშვერტად გამოცდის ბებიას, გაუღიმიება, ღგება, მიდის ბუფეტთან, ბრძლის
ღოქს გამოიღებს შეანჯღრევს ღოქში მდგარ თეთრ სითხეს, სრყის ჭიქას
გამოიყრდებს და მაგიდასთან ბრუნდება/ ეგ, სპირტია ბებია სუფთა, მაგის
დალივა არ შეიძლება. გაგიზავებ თუ გინდა წყალში. /გიო თავს გააქნევს.
დაისხამს და გადაჰკრავს. ბებია სინანულით გააქნევს თავს. ქმარს ხელ-
კავს გაუკეთებლს. წამოაყენებს/~~

ბაბუა -მართალია გვიანია უკვე დავიძინოთ. /გასასვლელისაკენ მიდის/

ბებია -სინათლე არ დაგრიეს ბებია! /გადიან. გიო ერთსაც დაისხამს, დალივს,
შეაჟრჟოდებს, ღოქს თავსახურს ახურავს. ღგება. მიდის კედელზე დაკიდებულ
კადენდართან. ჟურცელს მოხვეს და ქაღალდის ჩიჭის კეთებას შეუდგება.
უზიდავი სტუმარი, აქამდე კარადასთან რომ იყო ატუმბული და ყურადღებით

~~აჭვინდებოდა გოგონს, სარკისაჲც მისი, სარკეში გადააბიჯებს და ქრება.
გოგონა ამოაფრებს ჩიტი კეთებას, შეათვალიერებს როგორ გამოვიდა,
მერე ჩიტი დარბაზში გამოაფრებს, შებრუნდება, კარებისაჲც გაღმართება და
ოთახიდან გასვლაში სინათლეს ჩააქრებს/~~

W

ს უ რ ა თ ი II - დ ი დ ი თ რ შ ა ბ ა თ ი
ოთახში არავინ არის. ღერუნიდან ისმის ჩიტი ფიკფიკი. წამიც და
კარები იღება. ისმის ნათიას ხმა.

ნათია - თუა, შენ?!... შეძო.

თუა - რა კარგია, რომ სახლში ხარ.

ნათია - რა იყო, რამე ხომ არ მოხდა?

თუა - არის ვინმე სახლში? /შეძოდა/

ნათია - მოხუცები არიან თავის ოთახში. . . . რა მოხდა, მიუხარო.

თუა - შენ რა გითხარი, ნათია, რა ღელში ჩამაგდე.

ნათია - არ მეტყვი ბოლოს და ბოლოს?

თუა - რეგომ დამირეკა.

ნათია - /შეკრება/ ჩემმა რეგომ?

თუა - აბა ვისმა რეგომ.

ნათია - /დამფრთხალი/ მერე?

თუა - დამშვიდდი, არაფერია. გადავჩინე.

ნათია - კი მაგრამ რასთან დაკავშირებით დავირეკა?

თუა - პაემარი დამინიშნა.

ნათია - მოიცა, არ მეზომრება.

თუა - რასთან დაკავშირებით და შეგამოწმა.

ნათია - მერე?

თუა - აკი გითხარი არაფერი არ მომხდარა, დამშვიდდი.

ნათია - რაო რა გკითხა?

თუა - რა განერვიულებს, დავსრდეთ და მოგვყავს მშვიდად.

ნათია - როგორ რა განერვიულებს? არ იცი?! /საგარდღეში სხდებიან/

რაო, რა გკითხა?

თუა - გუშინდელზე მკითხა.

ნათია - შენ რა უთხარი?

თუა -ყველაფერი ისე ვუთხარი, როგორც შენ მიხმარი.

ნათია -გუსტად მიხმარი, რა გკითხა და შენ რა უპასუხე.

თუა -მოკლედ გამომიკითხა, ვინ და ვინ იყავით, რას ვაკეთებდით, როდის მოხვედით, რომელ საათზე წამოხვედით.

ნათია -შენ...

თუა -მე ვუთხარი რომ იყავით შენ, ქეთი და თამუნა. რომ დავლიეთ ყავა, ვნახეთ გადასარევი ფილმი. რომ მოხვედით ოთხზე და წახვედით თერთმეტზე. ხომ სწორე ვუთხარი?

ნათია -კი, ყველაფერი სწორედ გითქვამს.

თუა -და კიდევ მთხოვა, ფილმის ნახვა მინდა და ამოვადო.

ნათია -მერე?

თუა -მე ვუთხარი, რომ ფილმი გუშინვე წაიღო პატრონმა, მაგრამ თუ გინდა ხვად, ან გეგ ისევ გამოვართმევ და ვნახოთ. მოკლედ, გადარჩი. მაგრამ ამდენი ცყუილი ცხოვრებაში არ მიტქვამს.

ნათია -შენ თუ ცყუილი არ გითქვამს, აბა ვის უტქვამს.

თუა -აზ, მაღლობის მაგიერია...

ნათია -რას ამბობ, თუა, დიდი მაღლობა. ძალიან გადამარჩინე. ესეიგი მამოწმებს არა? ეს რაღაც ახალია. ცხოვრებაში მსგავსი რამ არ გაუკეთებია.

თუა -რა გინდა, უყვარხარ. ქეთი და თამუნა გაფრთხილებულები არიან?

ნათია -ქეთი კი. თამუნა ვერ დავიჭირე ვერსად. სად არ დავურეკე, სახლში, სამსახურში. ნუ, თამუნას თუ ელაპარაკა დავილუპე და ეგ არის.

თუა -დამშვიდდი. თამუნა ჩემთან იყო, რეგომ რომ დარეკა. ბედი არ გინდა?!

ნათია -მაღლობა ღმერთს. ესეიგი ყველაფერი რიგზეა. /ამოიხუნტქავს/

თუა -მაინც სად იყავი.

ნათია -ოჰ, არსად. ერთ სკოლის მეგობართან.

თუა -კატთან?

ნათია -არა, ქადთან.

თუა -მე რას მატყუებ.

ნათია -არ გატყუებ.

თუა -როგორც გინდა. შენი საქმისა შენ იცი. /განაწყენდება/

ნათია -ნუ მეტყუები, ძალიან გთხოვ.

თუა -მეტი საქმი არ მაქვს.

ნათია - ხომ არის რაღაც ცხოვრებაში, რისი თქმაც არ შეიძლება არავისთვის,
თუნდაც უახლოესი ადამიანისათვისაც კი.

თეა - ~~/ინდივიდუალურად/~~ რა თქმა უნდა არის. ~~/რეკავს ტიღეფონი. ნათია სასწრა-~~
~~ფოდ იღებს/~~ *ყ.წ.*

ნათია - ადრ... ხო მე ვარ... რომ იტყვი, ათის ნახევარზე, ზუსტად ათის ნახევარზე
უნდა დარეკო... რას ნიშნავს მაჰატივი... ხო... არა... არა... არა... ხო...
არა... გამორიცხულია... შენ მიიხარ... არა... არა... არა... ხო... შენ
მიიხარ...

თეა - მე ეტყობა გიშლი ხელს, გავად.

ნათია - რა სისუდედია... ~~/ტიღეფონში/~~ შენ არ გეუბნები... ~~არავინ არ არის...~~
მეგობარია ჩემთან... რა მნიშვნელობა აქვს შენთვის ვინ... ქადი... თეა
ასათიანი... /თეას/ მოგიკითხეს.

თეა - ჩემგანაც გადაეცო მოკითხვა დიდი სიყვარულით.

ნათია - ~~/ტიღეფონში/~~ თეამაც მოგიკითხა... კარგი... სად... არა, ჯობია ისევ იქ...
შევთანხმდით... მეც... აბა, კარგად იყავი... ხო, კარგი. /კიდებს და თეას
მიუბრუნდება/ ~~იცოცხლე იყო?~~

თეა - ვიცი.

ნათია - აბა ვინ?

თეა - აი, ის სკოლის მეგობარი, გუშინ ვისთანაც იყავი. და საერთოდ, ტყუილის თქმას
ჯობია ნუწაფერს ნუ მეტყვი.

ნათია - /გაღიზიანებული/ ჰო, დავუშვით, კაცია ვიღაც, მერე რა?

თეა - მე რას მიმალავ? რეზო ვარ, მამაშენი ვარ თუ დედაშენი?

ნათია - უბრალოდ არ შეიძლება, რომ ვინმემ გაიგოს, ხომ გესმის.

თეა - ვინ უნდა გაიგოს. /ნაწყენი ტონით/ ყოფილა რაიმე, რაც ჩემთვის გითქვამს
და ჩემგან სადმე გასულიყოს.

ნათია - არ ყოფილა.

თეა - აბა, რატომ მეუბნები, რომ ვინმემ გაიგოსო. ჩემგან ვერავინ გაიგებს.

ნათია - იცოდე, ეს რომ ვინმემ მაინც გაიგოს, თავი მექნება მოსაკლავი.

თეა - ვინ არის ასეთი.

ნათია - არის ერთი.

თეა - კარგია, რომ ერთია და არა რამდენიმე.

ნათია - შენ გეუბრება.

თუა - ცოდვიდრიანია?

ნათია - ზო, ცოდვიდრიანია.

თუა - დიდი ხანია?

ნათია - რა დიდი ხანია, რაც ცოდი ჰყავს?

თუა - ეგ, რაში მარტყერესებს. დიდი ხანია, რაც ხვდება?

ნათია - არა.

თუა - მარტყ?

ნათია - სამი თვეა.

თუა - გოყვარს?

ნათია - არ ვიცი.

თუა - აბა, ვინ იცის.

ნათია - თქვა, გეჭყვი, თორღე იცოდე მარტო მე და შენ ვიცი.

თუა - ნათია ერმხედაცრთ მიმხრა ეგეთი რამე, იცოდე დავკარგავთ ერმანეთს.

ნათია - მომისმინე: საგონებელში ვარ...

თუა - რა ხდება, მიმხარი.

ნათია - ფერმძიმედა ვარ.

თუა - რა? ვისგან, იმისგან?

ნათია - ზო.

თუა - და რა იცი, რომ არა რეზოსგან. რეზოსთან არ ყოფილხარ მთელი ეს ხანია?

ნათია - როგორ არა, პირიქით. თითქმის ყოველ დღე.

თუა - აბა, რატომ ხარ დანებუნებული.

ნათია - ჩვენი უკვე შვიდი წელია ერთადა ვართ და ბავშვი არა გვყავს.

თუა - ეგ, არაფერს არ ნიშნავს

ნათია - ექიმი მედაპარაკა, მამარემის მეგობარია ის კაცი და იმან მიმხრა, რომ

რეზოს მიზეზით ხდება.

თუა - ეს როდის იყო.

ნათია - დაახლოებით ერთი წლის წინ.

თუა - რეზომ იცის, რომ მისი მიზეზით...

ნათია - არა, რა თქმა უნდა.

თუა - ესეიგი ნამდვიდად იმისგანა ხარ?

ნათია - ასე გამოდის.

თუა - ეგ არაფერი, თუ მარტა მხოლოდ სამი თვეა რაც ერთადა ხართ, ჯერ დაგ-

ვიანებუდი არ არის. /ფიქრობი ყოფნი/ თუ შენ გინდა?..

ნათია - რა შენა უნდა, მიწა. რა არის ამაში გასაკვირი.

თეა - ~~გადაწყვეტილი გაქვს?~~

ნათია - ~~ხო, გადაწყვეტილი.~~

თეა - ~~არა, მე მესმის შენ.~~

ნათია - ~~ხომ გესმის?~~

თეა - ~~არაფერი არ არის ამაში გაუგებარი. ადამა სწორედ გადაწყვეტი.~~

ნათია - ~~ხომ შენც ასე მოქცეული?~~

თეა - ~~ადამა, არ ვიცი. ეს მიუხარია, რეზომ?..~~

ნათია - ~~რა რეზომ?~~

თეა - ~~რეზომ იცის?~~

ნათია - ~~რა იცის, ხომ არ გავიჟღი.~~

თეა - ~~იცის, რომ ფეხმძიმეა ხარ?~~

ნათია - ~~არა, ჯერ არაფერი მიუქვამს.~~

თეა - ~~/ხანმოკლე ფიქრის შემდეგ/ ეგებ ჯობდეს, რომ უფრო.~~

ნათია - ~~ცხადია, უნდა გაუფრთხი.~~

თეა - ~~არა, ეგებ ჯობდეს, რომ საერთოდ ყველაფერი უფრო.~~

ნათია - ~~გამორიცხულია.~~

თეა - ~~რეზომ ის კაცი არ არის, ვინც ვერ გავიგებ.~~

ნათია - ~~შენ რეზომს არ იცნობ.~~

თეა - ~~აბა, ბოლომდე აპირებ დაუბარო?~~

ნათია - ~~სხვა გზას მე ვერ ვხედავ.~~

თეა - ~~რომ გაეყარო და იმ კაცთან იყო.~~

ნათია - ~~იმი კაცს რა ხარი ჰყავს, ხომ გითხარი.~~

თეა - ~~მერე რა? მისთვის რა ხარს თუ უყვარხარ, ეგეთები მომხდარა?..~~

ნათია - ~~და მართალი რომ გითხრა, მთელი ცხოვრების მასთან დაკავშირება მე
თვითონაც არ მიწა.~~

თეა - ~~რაგომ, არ გიყვარს?~~

ნათია - ~~ჯერ ერთი არ გიყვარს, მომწონს. მეორედ, რა უნდა ხასიათი აქვს.~~

თეა - ~~რამხელაა?~~

ნათია - ~~რთხი წელი უფროსია ჩემზე.~~

თეა - ~~მე ვიცი?~~

ნათია - ~~რა ვიცი, იცნობ თუ არა. მაგას რა მნიშვნელობა აქვს. სახელსა და გვარს~~

~~ცყურიდან ნუ მიკითხავ...~~

თქვა -რა სისუფილესა, არც გკითხავ. ეგ, რა ჩემი საქმეა. ან რატომ უნდა ვიცოდე. ეგ, საერთოდ საიდუმლოდ უნდა დარჩეს, რადგან გადაწყვეტილი გაქვს...

ნათია -მაგასი ხომ მაინც მეტანხმები?

თქვა -რა თქმა უნდა. /~~ჩაფიქრდება წამით/ ისე, არ ვიცი, არ ვიცი.~~

ნათია -რა არ იცი?

თქვა -რთუდი სიტუაციას. გამოდის, რომ რეზოს მთელი ცხოვრება უნდა ეგონოს, რომ ეს მისი შვილია.

ნათია -ესე გამოდის, მე რე რა?

თქვა -და არ გეშინია ესეთი ცყურიღის?

ნათია -რა ვუყო, მე სხვაანაირად ვერ მოვიქცევი.

თქვა -კარგად დასაფიქრებელია ეს ყველაფერი.

ნათია -მე ძალიან ბევრი ვიფიქრე და გადავწყვიტე.

თქვა -ძალიან კარგი, რადგან გადაწყვიტე. და იმ კაცმა ხომ არაფერი იცის იმის შესახებ, რომ მისგან ელოდები ბავშვს?

ნათია -არა, რა თქმა უნდა.

თქვა -საერთოდ რას უპირებ? თუ არ გიყვარს და მხოლოდ მოგწონს, . ეგებ...

ნათია -ორი აზრი არ მაქვს. იქ, უნდა დამთავრდეს ყველაფერი.

თქვა -მარტადი ხარ.

ნათია -ხვად შევხვდები და ვეტყვი.

თქვა -რა უნდა უთხრა მოფიქრებული გაქვს?

ნათია -ვეტყვი, ვითომ მაშინვე დაგვირახა წყნეში და კატეგორიულად გამაფრთხილა... ვეტყვი, რომ მეშინია რაიმე არ მოხდეს და საერთოდ გადავწყვიტე, რომ დამთავრდეს ჩვენი შეხვედრები.

თქვა -და შენ გგონია, რომ თავს დაგანებებს?

ნათია -დარწმუნებული ვარ. თვითონ რაღაც აწყობს, რომ განმაშურდეს ეს ამბავი.

თქვა -~~მარტადი~~ არ უნდა აწყობდეს. /~~სიკარგებს ჩააქრობს~~/

ნათია -ყავას არ დაღვ? /დგება სავარძლიდან/

თქვა - რეზოს რომელიღაც უმთავრდება დეტიები?

ნათია -დღეს თურმეჭიკი რაღაც მეკატხები?

თქვა -არ მინდა მომიხწროს. მთხოვა, რომ შენთვის არ მეტყვა დარეკვის შესახებ და აქ რომ მნახოს, შეიძლება იფიქროს...

ნათია - ჯერ მაინც არ მოვა მე მგონი, თუმიც რა ვიცი, ხანდისხან ადრეც პრუნდუბა
თუა - მაინც ჯობია გავიქცევი. ~~დგემა~~/ხვად ღამირეკე რას იზამ, ან გამოდი
თუ მოახერხებ. მე სახლში ვარ ექვსის მერე. აღიზიც გექნება.

ნათია - /აფიღუბს/ ვარგი, ვნახოთ. აღმათ ეგრე ვიზამ. მე მგონია, რომ უფრო გამოვაღ.
თუა - მაშინ, გელოდები. /გადიან/

ნათია - ხვადამდე.

თუა - აბა, შენ იცი. /ჟარების დახურვის ხმიდან ორიოდე წამის შემდეგ ნათია
პრუნდუბა. ტელეფონთან მიდის და რეკვას იწყებს. შემოდის ბებია/

ბებია - არავინ არ მოსულა?

ნათია - არა.

ბებია - ჟარების ხმა მომესმა და ვიფიქრე... ~~გადიან...~~

ნათია - ნუწუკა იყო ჩემთან და გავაცვიდე.

ბებია - შენ არ დაღვე ჩვენთან ერთად ჩაის? /სამზარეულოსაკენ მიდის/

ნათია - არა, არ მინდა. /წინ ხელ გამომწვდიდი შემოდის ბაბუა. ფრთხილად მიდის მა-
გიდასთან და იმავე ადგილს იკავებს სადაც წინა დღეს იჯდა. დერეფნიდან
ისმის ჟარების გაღების ხმა. ხანმოკლე მოდოდინს დედა, მამა და რეზო
შემოჰყვებიან/

ნათია - ყველანი ესე ერთად როგორ მოხვედით?

ანა - იცი, რა საოცრება მოხდა?! ჯერ იყო და რეზო შემხვდა სრულიად შემთხ-
ვევით ქუჩაში. ფეხით გამოვისერიწეთ ცოტა და ამ დროს ბიძინამ ჩამოიარა.

რეზო - მართლაც რა უცნაური დამთხვევაა.

ნათია - /რეზოს/ შენ დექციები არ გქონდა თერთმეტამდე?

რეზო - წესით უნდა მქონოდა, მაგრამ ბოლო გამიცდა. ბავშვებს წინა ორი საათი
არ ჩაუტარდათ და სახლებში წავიდნენ. იმას კი არ ფიქრობენ, სესიები 'რომ
კარგია მომდგარი. არც ერთს არ მივცემი ჩათვლას და მაშინ ნახავენ როგორ
უნდა სახლში წასვლა.

ბიძინა - /ხუმრობს/ აი, მესმის პრინციპული დექტორი.

ნათია - თუ გიპასუხეს, მაინც არ ჩაუთვლი?

რეზო - მე არ ვიცი, რასაც მიპასუხებენ?!

ბიძინა - რაც ასწავლე, იმას გიპასუხებენ. /ბაბუას მხარე მოუთაყუნებს ხელს/
მამა, როგორა ხარ? ხომ ხარ კაჟივით?

ბაბუა - შენი მცერი იყოს ისე მე როგორცა ვარ.

ბიძინა-~~ხედი არ მოიქცეოდა?~~ რას აკეთებდი მთელი დღე?

ბაბუა -რას ვაკეთებდი და არაფერს. დედაშენი მიკითხავდა წიგნს. მერე ჩაეძინა და მე ვიჯექი ჩემთვის, ვფიქრობდი. მერე მეც ჩამთვდიმა.

ბიძინა-აი, ღლისით რომ გძინავთ, ღამე იმიტომ ვერ იძინებთ.

ბაბუა -ჩემთვის სულ ღამეა, მაშა, რა მნიშვნელობა აქვს როდის მეძინება. ~~პრუნ-
დედა ბებია საჭმდით საფსუ დანგარით ხედიო/~~

ანა -საღამო მშვიდობისა, დედა.

ბებია -~~გაბარებული/~~ ასე ერთ წამში როგორ გარბნით ყველანი. კარგ დროს კი მოხ-
ვედით, ერთად დავდევთ ჩაის.

ბიძინა-მე მშია დედა. მთელი დღეა არაფერი მიჭამია.

ანა -მეც დიდით რომ ჩაი დავდიფი ეგ არის და ეგ. რეზოც მშიერიც ადბათ სამ-
სახურიდან მოდის.

რეზო -ძალიან არ მშია, მაგრამ ისე შევჭამ ცოტას.

ბებია -მაშინ სადილს ^{გაყავს} გააყავებდებ. ჭოდმა გვაქვს გემრიელი და წუხანდელი საცი-
ვიც არის ცოტა.

ბიძინა-საცივს ნუ გააყავებდებ მაინც და მაინც. ~~უფროს. ბებია დანგარს მაგიდაზე
გაღმოდის, ჩაის ჭიქას მოუწევს და წინ დაუდგამს ქმარს/~~

ბაბუა -ჭოდმა გემრიელიაო რომ ამბობ, შენ რა იცი?

ბებია -სუნზე ვხვდები და ეგეც რომ არ იყო, ჩემი ვაკეთებუდია და მე არ ვიცი?!

ბაბუა -ერთი ცადი მაინც გექნება გასინჯუდი.

ბებია -არა, გეფიცები.

ბაბუა -ნაბევარი.

ბებია -შენ თავს ვფიცავარ.

ბაბუა -ზო, დამიფიცე ტყუილი, ეგება მოვკვდე და დაისვენო.

ბებია -შენ მკვდარიც არ მომასვენებ ვიცი, მე. ~~/სამზარეულოს კარებისაკენ
მიდის. ანა სიტყვას დაადევნებს/~~

ანა -მე მოგეზმარებით, ~~ქალბატონო თამარ. /ბებია გადის/~~

ნათია -შენ იყავი, დაღლიდი ხარ, მე მივებმარები. ~~/მიდის ბუფეტთან და თეფშები
გამოაქვს. რეზო ტელეფონირს ჩაფს. მაშა მაგიდის თავში ჯდება/~~

ბაბუა -~~ბიძინას/~~ ასეა, მე დამსვა დიეტაზე თუ მარხვაზე და თვითონ, ვინ იცის,
ჭამს ნაირნაირებს. მე რას მივხვდები.

ბიძინა-ესეიგი, გიო გუშინაც ნასვამი მოვიდა.

- ბაბუა - დედაშენმა თქვა, ჭებზე ვერ იდგა ისეთი მთვრალი იყო.
- ბიძინა - ღელს რომელ საათზე წაბრძანდა?
- ნათია - თორმეტზე გაიღვიძა და არც უსაუზმია, ისე გავარდა.
- ბიძინა - სად მივდივარო, რა თქვა?
- ნათია - ხმა არ ამოუღია. ~~ჭედოვებში ვრეცია მთავრდება და გარდაქმნის პრო-~~
~~უექტორი იწყება~~.
- ანა - ~~/ქმარს/~~ რაღაც უნდა ვიღონოთ. ~~ესე~~ არ შეიძლება.
- ნათია - მთელი თვეა სვამს, ღლე არ ჩაუგდია.
- ბიძინა - არა, სმაც არის და სმაც... ეგ რასაც აკეთებს, მაგას ღოთობა ჰქვია.
- ბაბუა - შეყვარებულია ეგებ? ~~/შემოდის ბეჭია და შემოაქვს ცოდნით სავსე ჯამი/~~
- ანა - ღმერთმა ჰქნას, შეყვარებული იყო. აგერ საცაა ოცდაათი წლის ხდება და ჯერ სერიოზულად არავინ ჰყვარებია, გატაცებები კი ჰქონდა უამრავი.
- ნათია - ვისთან არ დადიოდა, თან გადასარეც გოგოებთან, გიოს დასაწუნი არც ერთს არაფერი არ სჭირდა. ერთერთი ჩემი ახლობელიც იყო, მაგრამ რას იზამ,
- ~~/იჩინოვდა/~~ ვერ ეღევა თავისუფლებას. ~~/ბეჭია ისევ გადის/~~
- ანა - უბრალოდ განუბიძრებუდია უზრუნველი ცხოვრებით. არახდრის საფიქრადი არ ჰქონია, რა ჭამის, რა ჩაიცვას, რა დაიხუროს. რატომ იფიქრებდა, როცა ყველაფერი მზამზარეულად ჰქონდა. და როცა სხვა საფიქრადი არა გაქვს, სულზე იწყებ ფიქრს. მერე შეიძლება ცხოვრების ამოცანაშიც შეგეპაროს ეჭვი და დაიწყებ სმას.
- ბიძინა - ~~მე~~ ^{ეს} მაინტერესებს, ყოველ ღლე რა ფულით ქეიფობს. გიო ის კაცი არ არის სხვის ხარჯზე სვას და ჭამოს. ყოველდღიურად და თვითონ რა ჯამაგირი აქვს, რაღაც ას ორმოცი მანეთი.
- ნათია - მე როგორც გავიგე, ვადები აქვს უამრავი.
- ბიძინა - ~~/შეიცხადებს/~~ ვადები აქვს?
- ნათია - და რა არის ამაში გასაკვირი? შენ მშვენივრად იცი, რამდენი ფული სჭირდება ყოველდღიურ რესტორნებს.
- ანა - კი მაგრამ, თუ ფული სჭირდება მამამისს ვერ ეტყვის? რაღა სხვებს ართმევს.
- ბიძინა - რამდენი აქვს მაინც საინტერესოა.
- ანა - ეგებ ამ ვადების გამო წერვიუღობს და ამიტომაც სვამს.
- ბიძინა - ვადებს იღებს იმიტომ რომ დადიოს. სვამს იმიტომ რომ წერვიუღობს და წერვიუღობს იმიტომ რომ ვადები აქვს. მაგარი ღოგიკაა, ნამდვილი ქაღური.

ნათია - უბრალოდ დეპრესიაშია. ~~/მეზობას საფრთხე შეიძლება/~~

ბიძინა - კი მაგრამ, რა აქვს სადეპრესიო? შესაბამისობა აკლია, ნიჭი, განათლება
თუ რა?

ანა - ბიძინა, შენ უნდა დაედაპარაკო.

ბიძინა - მე თვითონაც მინდა. უბრალოდ მაინტერესებს რა სჭირს. მაგრამ, წმინ
ვინ დავიხედეთ სადაპარაკოდ? მივდივარ სახლში ან პარკს. მოვდივარ
ბინავეს.

ანა - რეზო, მოდი გენაცვადე, ყველაფერი მოგანიღია.

რეზო - უბრალოდ. ~~/მედიკოსის რეკომენდაცია, საპრობლემატო დგება და მაგიდასთან~~
~~მოდის/~~

ანა - ~~/რეზოს/ შენს ადგილას დაჯექი, ნათიას გვერდით. /რეზო თავის ადგილს~~
~~იკავებს/~~

ბიძინა - დედა რატომ არ ჯდება? გაგიცვიდა ჩაი.

ანა - ნათია შენ არ მოხვალ? ჩაი მაინც დაგეღია.

ნათია - ~~ყველა დღე ერთი და იგივე ხომ არ შეიძლება, დედა? /ნერვოზულ რეჟიმს~~
~~მედიკოსზე რეკავს/~~

რეზო - ვის ურევავ ამ შუა ღამეს?

ნათია - თუას.

რეზო - რაზე?

ნათია - საქმე მაქვს რაღაც.

რეზო - ხვალ ვერ ეტყვი?

ნათია - სწორედ მაგიტომ ვურევავ რომ შევუთანხმდე, ხვალ რა დროს იქნება
სახლში.

რეზო - ისიც კითხე, კასეტა ისევ აქვს, თუ მისცა პატრონს.

ნათია - ~~უარგი, ვკითხავ. /ერმუხიდან აკრიახებს ნომერს და გადის. /მადლობა~~
~~მომერს. მთელი საღამოა ვურევავ და როგორც იქნა. /ელეფანტ/ საღამო~~

~~მშვიდობისა!... ხო, მე ვარ. /რეზო მადლობა იღუპება და დროგამოშვებით~~
~~ნათიასკენ აპარებს თვალებს/... როგორა ხარ? მეც არა მიშავს. სახლში ხარ~~
~~მთელი დღეა?.. გავწამდი, სამი საათია გირევავ და ვერ გამოვდივარ...~~
~~ისევე არაფერი... ეს მიუხარია, ხვალ იქნები სახლში?.. ნუ, ესე შვიდის-~~
~~თვის... მაშინ გამოვად, რაღაც უნდა მოგიყვე. დღეს ნუნუკა იყო ჩემთან~~
~~და საინტერესო რამეები მიაღებო... ჭედეფონით ვერ გეტყვი... აი, ხვალ~~

გამოვად და მოგიყვები წვრილად... სულ მავიწყდებოდა, კასეტა რომ არ
წაუღია პატრონს?.. წუხედ წაიღო?.. მე არა, რეზოს უნდოდა ნაზვა. ისე,
მეც სიამოვნებით ვნახავდი ერთხელ კიდეც... ~~ეგვმ მოახერხო, კარგი~~
~~იქნება...~~ /რეზოს/ ~~შეამომოჭიკოთხა.~~

რეზო - მოიკითხე ჩემგანაც.

ნათია - ~~/ბიძეაშენში/~~ ~~ზო, როცა მოახერხებ...~~ კარგი, ჩემო კარგო. ესეიგი შევთანხმ-
დით... აბა ხვალამდე! /კიდეც და რეზოს ეუბნება სინანულით/ წუხედვე
წაუღია პატრონს, მაგრამ დამპირდა, გამოვართმევო.

რეზო - ეგრეა, მე რომ რაღაც მომიხდება...

ნათია - ~~ბერტოლუჩი აქვს სამაგიეროდ, ტანგო. თუ გინდა ერთად ავიდეთ ხვალ.~~

რეზო - ~~ტანგო რომ ვნახეთ. მეორედ ვერ ვნახავ. თან, საქმე მაქვს ბევრი სახლში.~~
~~ვიჯდები, ვიმუშავებ.~~

ნათია - რა ვიცი, როგორც გინდა... მე ოთახში ვიქნები რეზო, წამოვწვეები.

რეზო - რა, ვერა ხარ კარგად?

ნათია - რაღაც მაწუხებს მთელი დღეა.

ანა - რა გაწუხებს, დედა?

ნათია - რაღაც ამღვრეული ვარ და გულის რევის შეგრძნება მაქვს. შეიძლება
რამემ მაწყინა.

რეზო - არაფერს არ ჭამ და რას უნდა ეწყობა?

ბიძინა - უჭმედობის ბრალი იქნება. დაჯექი, გასინჯე რა გემრიელი საცხივია.

ნათია - არ მინდა მამა. მირჩევნია დავისვინებ. /მაგიდასთან მივა, მუავე
კიჭრს მოგებავს, გასასვლელისაკენ წავა და გასვლამდე ხელის დაქნევით
დაემშვიდობება ოთახში მყოფთ/

ბიძინა - /რეზოს/ სხვა არხვე არაფერი, არ არის?

ანა - ეხლა ყველგან "გარდაქმნის პროექტორია".

რეზო - ამის მერე მეექვსე არხვე უზბეკური ფილმია, ბასმაჩებზე.

ბიძინა - მაგის თავი ნამდვილად არა მაქვს. ~~/ჭამას ამთავრებს/~~ ესეც ესე.
ძალიან გემრიელად გეაზღვით. ბოდიში უნდა მოგიხადოთ და დაგტოვოთ.
დასაწერი მაქვს ერთი ორი გვერდი. ~~/დევება/~~

ანა - ბატონი ბრძანდები.

ბიძინა - შენ ფილმის ყურებას აპირებ?

ზა - არა. ავალაგებ და შემოვად ეხლავე. ~~/ბიძინა გადის/~~

ზო - მეც დავწვები, დავიძინებ. ხვალ ძალიან ადრე ვარ ასადგომი.

დიდი მადლობა. /გამას შეწყვიტს. დგება და წასვლას დააპირებს/

ანა - ძიდი ნებისა რეზო. /გაუღიმებს/

რეზო - ლამე მიშვიდობისა.

ანა - /გამომდგომად/ ხვად რა დროს დაბრუნდები?

რეზო - აღმათ ექვსისთვის.

ანა - აღმათ თუ ნამდვირად?

რეზო - ნამდვირად.

ანა - ხომ გახსოვს, რომ სადაპარაკო მაქვს შენთან.

რეზო - მახსოვს, რა თქმა უნდა.

ანა - კარგი, გენაცვადე, გედუდები.

რეზო - ლამე მიშვიდობისა, ქაღმატონო თამარ, ბატონო გიორგი.

ბაბუა - იცოცხდე, იცოცხდე. შენც ასევე. /რეზო გადის. ანა და ბეზია მაგიდას ადაგებენ. ბაბუა ჩაის სვამს. ანა უმადვე ბრუნდება სამზარეულოდან და საძინებელ ოთახში გადის. ბეზია ერთხანს შეყოვნდება. ბაბუა ხელის ფაფურით მოძებნის ჩაიდანს და დაჭრილ ფიქსს ბოლომდე შეივსებს. ბეზია ბრუნდება სახარფშით ხელში/

ბეზია - კიდევ სვამ ჩაის?

ბაბუა - ხო, ერთ ფიქსსაც დავდე. კარგია ჩაი. კარგი ჩაი.

ბეზია - მერე გეძევა და დაგისხამდი.

ბაბუა - შენ შაქარი ჩაიყარე.

ბეზია - კი ბატონო. /უყრის ორ კოვზს და ურევს/

ბაბუა - ხომ სამი ჩაყარე?

ბეზია - აბა, რამდენი უნდა ჩამეყარა, ყოველთვის სამს არ იყრი?

ბაბუა - ხო, კარგია თუ სამი ჩაყარე.

ბეზია - /მოდგომიან რთავს/ ხომ გინდა, რომ წავიკითხოთ?

ბაბუა - წავიკითხე რა.

ბეზია - არა, თუ არ გინდა ჩემთვის წავიკითხავ ჩუმიად.

ბაბუა - წამიკითხე მეტქი, გითხარი და სხვა რანაირად გითხრა კიდევ?!

ბეზია - თუ გახსოვს, დიდით რაც წავიკითხეთ?

ბაბუა - როგორ არ მახსოვს. მეხსიერება კი მაქვს კარგი.

ბეზია - რატომ არ გექნება, რაც შენ შაქარს ჭამ. არა, მაინც რა წავიკითხეთ?

ბაბუა - რა და, დეღვის ხე რომ გაახმო.

ბეზია - კიდევ?

ბაბუა - კიდევ, რა შვილიშვილი რომ არის ~~იგავარაკი~~.

ბეზია - მეტი არაფერი?

ბაბუა - და ისიც, მევეწინაბეებს რომ მისცა სახლის პატრონმა ვენახი. მერე რომ დახოცეს იმისი ხაღბი და შვილიც რომ მოუკლეს. ხომ გაამარტდა ქრისტეში ეს მევეწინაბეები?

ბეზია - მარტადია, გახსოვს თურმე.

ბაბუა - ჰოდა, იმაზე ვფიქრობ მთელი ღელა: რითი განსხვავდება ეს ამბავი, ჩვიდმეტი წელში მომხდარი ამბებისაგან? რეკლამაციამ წაართვა მიწა ერთეულ ბურჟუებს და მისცა ხაღბს, გლეხობას. ვინც მარტადი პატრონია მიწის. ვისაც ეკუთვნოდა მიწა.

ბეზია - მაგაზე არასოდეს დავფიქრებუდვარ.

ბაბუა - რაღაც არის პროგრესული ამ იგავარაკში.

ბეზია - ამ წიგნში ყველაფერი პროგრესულია და მარტადი.

ბაბუა - ეზღა რას ვკითხულობთ?

ბეზია - მათეს XXIV თავი გვაქვს წასაკითხი კადენდრის მიხედვით. ~~წიგნს ფურცლებს. პოულობს. "იესოს წინასწარმეტყველების ცოდნის დანგრევამდე. რძი და დევნა"~~

ბაბუა - ოო, ეგ საინტერესო იქნება.

ბეზია - ვიწყებ.

ბაბუა - ~~დაიწყე~~

ბეზია - "გამოვიდა იესო ცაძრიდან და წავიდა. მიუახლოვდნენ მისი მოწაფეები, რომ ეჩვენებინათ ცაძრის შენობები, ხოლო მან პასუხად უთხრა მათ: ხედავთ ყოველივე ამას? ჭეშმარიტად გეუბნები თქვენ: ქვა ქვაზე არ დარჩება აქ, რომელიც არ გადაყირავდება."

ბაბუა - ეგ მართლა წინასწარმეტყველებაა. ხომ ხედავ, რა ხდება იმ რეგიონში. ~~წიგნის მისცემს/ეს არის საბოლოო კოფი შაქარი?~~

ბეზია - ~~სამი წავყარე, შენ ნუ მომიკვდები.~~

ბაბუა - ~~აბა, რა ხჭირს ამ შაქარს? სურ არა აქვს სიჭკბო.~~

ბეზია - ~~კიდევ ჩავიყრი თუ გინდა. მინანება თუ რა. /ერთ კოვზსაც უყრის და ურევს/~~

ბაბუა - ~~ჩაყარე რა, რძის ღრუ ხომ არ არის.~~

ბეზია - ~~შაქრის მეტი რა გვაქვს გიორგი.~~

ბაბუა - ~~მერე მერე გააგრძედე, რას ამბობს კიდევ?~~

ბეზია - "ხოლო როდესაც გეთისხილის მთავი იჯდა მიუახლოვდნენ მას მოწათ-
ეზი განმარტოვებით და ეუბნებოდნენ: გვიმხარი როდის იქნება ეს და
რა იქნება შენი მოსვლისა და წუთისოფლის აღსასრულის ნიშანი?"

მიუგო იესომ მათ პასუხად: გაფრთხილდით, რომ არავინ შეგაცდინოთ"

~~/ბაბუა ჩაიჭირჭიდებს. ბეზია შეიშინებულა/ შენ რომ გვინდა ისე არ
წერია აქ /აგრძელებს კითხვას/ "ვინაიდან ბევრი მოვა ჩემი სახელით
და იტყვის მე ქრისტე ვარ. და ბრავადს შეაცდენენ. ასევე მოისმენთ
ომებსა და ხმებს ომების შესახებ."~~

ბაბუა - ზო, ზო, რა მართალია. /~~ჩაის მოსვამს/~~

ბეზია - "უყურეთ ნუ შეძრწუნდებით. ვინაიდან ეს უნდა მოხდეს. მაგრამ ჯერ
კიდევ არ არის აღსასრული. ვინაიდან აღდგება ერი ერი წინააღმდეგ
და სამეფო სამეფოს წინააღმდეგ და იქნება შიმშილი და მიწისძვრანი
ადგილ-ადგილ!" /~~გიორგი პირჯვარს გადაიწერს~~ "ხოლო ყოველივე ეს მშო-
ბიარობის ტკივილთა დასაწყისია. მაშინ გადაქცემენ თქვენ წამებაზე
და დაგზოცავენ და შეგიძლებთ ყველა ერი ჩემი სახელის გამო. მაშინ
ცდუნდება ბევრი. ერთმანეთს გასცემენ და შეიძლება ერთი მეორეს"

~~/ბაბუა კვლავ გადაიწერს პირჯვარს/ "მრავალი ცრუ წინასწარმეტყველი
აღდგება და ბევრს შეაცდენს და რაკი გამრავლდება უსჯულოება,"~~

მრავალს გაუწელებს სიყვარულს. ზოლომდის მომთმენი გადარჩება. და
ექადაგება ეს სახარება სასუფეველის შესახებ მთელს მსოფლიოში ყველა
ხალხს დასამოწმებლად და მაშინ მოვა აღსასრული!"

ბაბუა - მაინც გუსტად როდის მოვაო, რა წერია? /~~შემოდის გიო დაბუფებითან
აიტუბება. ბეზია გვერდს ჩუმად ჩაიკითხავს, გაუგებარი ბუბუტით
ეტყობა ეძებს აღსასრულის გუსტ თარიღს/~~

ბეზია - ზგერ ვიპოვე: "მივე დაბნელებს და მთვარე აღარ გამოსცემს თავის
შუქს. ვარსკვლავები ჩამოცვივდებიან ციდან და ციური ძაღლები შეირყე-
ვიან. მაშინ გამოჩნდება ძე კაცისას ნიშანი გეცაში. და მაშინ მოჰ-
ყვება მოთქმას ღედამიწის ყველა ტომი. და იხილავენ ძე კაცისას ცის
ღრუბლებზე მომავალს. დიადი ძაღლთა და დიდებით. და წარგზავნის თავის
ანგელოზებს დიდ ხმიანი საყვირით და შეკრებენ მის რჩეულებს ოთხთა
ქართავდნ. ცათა კიდეთაგან მათ კიდებამდის. ღელვისგან ისწავლეთ
მაგალითი: როცა მისი რტოები დარბილდებიან და ფოთლებს მოისხამენ,
იციოთ რომ ახლოა გაფრუდი ასევე თქვენ როცა იხილავთ ყოველივე ამას,

იცოდეთ, რომ ახლანა კარმან. ჭეშმარიტად გეუბნები თქვენ. არ გადაივ-
ლის ეს მოდგმა ვიდრე ყველაფერი ეს არ მოხდება. ცა და დედამიწა
გადაივლიან, ჩემი სიტყვები კი არ გადაივლიან. მაგრამ იმ დროისა
და ჟამის შესახებ არავინ იცის არც ბეცოურმა ანგელოზებმა, აწეს
ძემ, არამედ მხოლოდ მამამ. " / ~~გიო დააფემინებს. ბეზია შეხტება შიშში-~~
~~საგან. მიბრუნდება. სულს მოითქვამს. /~~

ბაბუა - ~~/ შეშინებულად /~~ ვინ არის?

ბეზია - გიოა. ისე ჩუმად შემოსულა, რომ ვერც გავიგეთ. / ~~გიო კიდევ ორჯერ~~
~~დააფემინებს ბედისგოდ /~~

ბაბუა - ~~იცოცხდე, ბაბუა.~~

ბეზია - ~~გაცივდება, აბა რა იქნება,~~ მთელი დღე ქუჩაში დაწანწალებ.

ბაბუა - ~~/ ბეზიას /~~ რასვამი ხომ არ არის?

ბეზია - ცოტა. / ~~გიო მიდის და მაგიდასთან ჯდება /~~

ბაბუა - ეს უკვე აღარ მომწონს გიო. რასა ჰგავს შენი საქციელი.

ბეზია - გინდა რამე, ბეზი? / ~~გიო უარის ნიშნად თავს გააქნევს /~~ წამოდი, გიორგი
მაშინ წავიდეთ დავიძინოთ, გვიანია /

ბაბუა - დამაცადე, ხომ ხედავ ველაპარაკები.

ბეზია - ~~/ ჩუმად /~~ წამოდი, ხვალ ელაპარაკე. ეხლა არა აქვს აზრი მთვრალა.
~~/ ხელკავს უკეთებს და მიჰყავს გასასვლელისაკენ /~~

ბაბუა - არ შეიძლება ბაბუა, მასე, ვის გაუგონია. / ~~გაღიან /~~ გიო დგება. ბუფეტთან
მიდის. კარებს გაშალავს, არაყს გამოიღებს, დაყვინდება, ორჭოფობს,
ბოთლს უკანვე შედგამს, კარებს მიკვობავს, კადენდართან მივა, ფურცელს
მოახვეს, მარცხენა მუშიგზე დაიფენს, მარჯვენით გაშლილ სილას დაარბ-
ყამს, ფურცელს გახეშავს ხმაურით, დაჭიმუჭნის, ჯიბეში ჩადებს,
~~გასასვლელისაკენ მიდის და გასვლამდე სინათლეს ჩააქრობს.~~

ს უ რ ა თ ი III - დ ი დ ი ს ა მ ი შ ა ბ ა თ ი

კანაპეზე მჯდარი რეზო და ანა ერთმანეთს ეხვევიან. რეზო მხოლოდ
მეორე ცდით დაუხსნდება ვნებათორღული სიდედრის ადერსს და უმადვო
სავარძელში გადაჯდება.

ანა - ~~/ ნაწყურნი და გაოცებული /~~ რაშია საქმე, რეზო?

რეზო - არაფერში.

ანა - აბა, რა ხდება?

რეზო - რომ შემოვიდეს ქაღალტონი თამარი?

ანა - აკი გითხარი, რომ მეზობელთან გავუშვი საქმევე. კარგა ხანს არ ამოვა.

რეზო - ხომ შეიძლება ამოვიდეს.

ანა - რომც ამოვიდეს, მაინც ხარი უნდა დარეკოს. ისე ვერ შემოვა, გასაღები არა აქვს.

რეზო - ბიძინა?

ანა - არც ბიძინას ~~არც~~ აქვს გასაღები. დღეს დიდით ამოვუღე ჯიბიდან.

რეზო - გასაღები ნათიასაც აქვს და გიოსაც.

ანა - ჩვენს კარებს ოთხი გასაღები აქვს. ოთხივე ეგერ დევს, ტედუფონთან. ~~დღემდღომე/ყვედაფერი~~ გაფითვადისწინე. მოდი ჩემთან.

რეზო ¹²-ანა!

ანა - ნურაფერს ნუ მეტყვი, ~~მოდი~~.

რეზო - ესე აღარ შეიძლება, რომ გაგრძელდეს.

ანა - რას ნიშნავს? თუ აქამდე შეიძლებოდა...

რეზო - უკვე თითქმის ერთი წელია გრძელდება. დავიღადე. ჩემი თავი მეზიზ-
ღება, მძუღს.

ანა - ესეიგი მეც გძუღვარ.

რეზო - შენ არა. მე ჩემს თავს ვაღანაშაულებ ყვედაფერში.

ანა - რატომ, თანაბრად დაღანაშავენი ვართ, თუ სიყვარული დაღანაშაულია,
რა ჯება უნდა

რეზო - ~~ესე~~ სიყვარული დაღანაშაულია.

ანა - დღეს შეგაწუხა სინდისმა?

რეზო - კარგა ხანია მაწუხებს, მაგრამ ვერ გადავწყვიტე.

ანა - უბრა დადაწყვიტე ~~რატომც~~ იქნა.

რეზო - ¹³ხო, გადავწყვიტე, რადგან მაქვს მიზეზი.

ანა - მაინც რა მიზეზია?

რეზო - ამის ჯება მე არ შემიძლია. ღვითონ გაიგებ, როცა დრო იქნება.

ანა - მაინც რაშია საქმე?

რეზო - ვერ გეტყვი.

ანა - მე ღვითონაც მივენივრად ვიცი რაშიცაა საქმე.

რეზო - მაინც რაშია, როგორ გვონია.

ანა - უბრალოდ მოგბეზრდი. რაც არ უნდა იყოს მე ხომ ოცნა წლის გოგო არა ვარ

რეზო - სისულელეა. ძალიან კარგად ვგრძნობ თავს შენთან. იმდენად კარგად რომ ვერ წარმოიდგენ როგორ მიჭირს ღელს ამ ნაბიჯის გადადგმა.

ანა - თუ მართლა კარგად გრძნობ თავს ჩემთან, მე არ მესმის.

რეზო - ხომ უნდა დამთავრდეს ეს ოდესმე.

ანა - რატომ უნდა დამთავრდეს. განა ამით რომელიმე მოვიხსნით ცოდვას.

ქურდი ქურდია, გინდა ერთხელ იქურდოს და გინდა ათასჯერ. თუმიცა, ქურდობა და სიყვარული სრულიად სხვადასხვა რამ არის და მე არ ვთვლი, რომ სიყვარული ცოდვაა.

რეზო - მართალი სიყვარული არ არის ცოდვა.

ანა - განა ჩვენი სიყვარული არ არის მართალი. ეტყობა შენ მართლა არ გიყვარვარ.

რეზო - ~~მე~~ მიყვარხარ, ოღონდ...

ანა - ~~და შენ ფიქრობ რომ ხომადღედი სიყვარული არ შეიძლება იყოს მართალი.~~

რეზო - შეიძლება იყოს, მაგრამ არსებობს მორალი.

ანა - შენ არა გაქვს მორალზე დაპარაკის უფლება, ისევე როგორც მე არა მაქვს და არც არავის ვისაც მე ვიცნობ. შენ წარმოიდგინე გიოსაც კი, რომელიც ყველაზე წესიერი და კარგი კაცია, ვინც მე შემხვედრია ჩემს ცხოვრებაში.

რეზო - კაცი რა გაგეზიშ?

ანა - /მწარღება. სიღას გააწნის და დაძაბული სიჩუმის მერე დასძენს/ როგორ ზედავ!

რეზო - ~~შენ სხვადასხვად გაცნობ.~~ მაჰატივე სურდუწაღ გამომივიდა. დამიჯერე, სხვა რამის თქმა მინდოდა.

ანა - შენ გვონია ყველაფრის თქმის უფლება გაქვს და გეჰატეება. ან როგორ შეგეძლო მსგავსი რამ წამოგცდენოდა. მსგავსი რამ გეკადრებინა ჩემ-
თვის და რის გამო? იმის გამო რომ მიყვარხარ. მიყვარხარ იმ დღიდან, როდესაც პირველად შემოხვედი ჩვენს ოჯახში. ნეტა არ გათენებუდიყო ის დღე. შენ ხომ არ იცო, რამდენჯერ მინატრია, ნეტა არ ყოფიდიყო ის დღე საერთოდ და შენ არ შემოესულიყავი ამ სახლში. რა ზედნიერი ვიქ-
ნებოდი. მაგრამ ეს მოხდა, საუბედუროდ და მე ვერ შევძელი მოვრეოდი ჩემს თავს. ჩემს სურვილს. უნდა მიუთმევეს არ შემიძლია. ამასთან მთელი

ტრაგედია.

რეზო - და შენ გგონია, რომ ჩემთვის ნაკლებად ძნელია? მეც არ ვიცი, როგორ შევძლებ უშენოდ ყოფნას. ზღაპრული, საოცარი იყო ჩვენი ყველა შეხვედრა. დღე, საათი, წუთი. თუნდაც გუშინდელი საღამო. როგორ მსიამოვნებდა შენთან. მე უფრო კარგად არასოდეს არ მიგვიძვნიას თავი არავისთან.

ანა - მეც რეზო. და ამიტომ არ წარმომიდგენია რომ ჩვენ ერთად აღარ ვიყოთ. არ არსებობს მიზეზი რომელიც...

რეზო - არსებობს. მე, მთელი ღამე არ მეძინა. ნათიაზე ვფიქრობდი და მივხვდი რომ დღეის ამას იქით არმე მაქვს უფლება მოვატყუო, ვუღადატო და ვისთან, - შენთან. მე არა მაქვს უფლება, რადგან ის ჩემი შვილის დეა იქნება მადე. ეს მუხელ მიიხრჩა და რაღაც მოხდა ჩემში, რამაც მომიცა ძალა ასეთი გადაწყვეტილება მიმეღო.

ანა - /გაგვირგვინებუდი/ ვერ გავიგე?

რეზო - რა ვერ გავიგე? შვილი გვეყვლება. ნათია გავშვს ედოლება.

ანა - /გაოგნებუდი/ შეუძლებელია.

რეზო - როგორ არის შეუძლებელი, როცა ეს ასეა. კონსულტაციაში ყოფიდა.

ანა - დაუშვებელია. გატყუებს მე მგონი.

რეზო - რატომ გგონია, რომ მატყუებს. რატომ უნდა მატყუებდეს.

ანა - შეიძლება არც გატყუებს. არ ვიცი, დაუჯერებელია.

რეზო - მაგრამ ფაქტია. ანა, იცოდე მე არაფერი არ მიუქვამს. მთხოვა, რომ არ მეუქვა შენთვის. თვითონ აპირებს თქმას ამ დღეებში. მე დავპირდი გესმის? და არ მინდა...

ანა - თუნდაც ეს ასე იყოს, რაშიც ძალიან ეჭვი მეპარება, რა კავშირი აქვს ამას ჩვენს ურთიერთობასთან?

რეზო - აკი გითხარი, ჩემში მოხდა რაღაც გარდატეხა და მე დავიფიცე, რომ ყველაფერი დამთავრდება და რომ ახალი მართალი ცხოვრებით ვიცხოვრებ.

ანა - შენ ამას ვერ შესძლებ. მე ხომ კარგად გიგნობ. შენ ვერც ჩემგან წასვლას ვერ შესძლებ, რადგან მე არ მინდა და შენ იცი, რომ მე იმდენივე ცუდის გაკეთება შემიძლია რამდენი კარგიც გამიკეთებია შენთვის. ნუ გადადგამ ისეთ ნაბიჯს, რომ სანანებელი გქონდეს მთელი ცხოვრება.

რეზო - ეს რა მუქარაა?

ანა - არა, ეს თხოვნაა მხოლოდ.

რეზო - და რასა მთხოვ, რომ რა?

ანა - გვიყვარდეს ერთმანეთი და ვიყოთ მეგობრები, როგორც აქამდე ვიყავით.

რეზო - მეგობრები ვიყოთ, მაგრამ...

ანა - ჰოდა, დაივიწყე ეს საუბარი. მე ვიცი, რომ შენ გიყვარვარ.

რეზო - მართალია, მიყვარხარ და მაინც...

ანა - მაშინ მოდი ჩემთან.

რეზო - არა.

ანა - ესეიგი არა?!

რეზო - მე დავიფიცე.

ანა - კარგი. როგორც გინებოდა. ეტყობა მართლა გაიღვიძა შენში მორალის გრძნობა. ~~ეცინება მწარედ~~ რა სუდედი და პატარა ყოფილხარ. მე კაცი მეგონე.

რეზო - არ მესმის?

ანა - მე გეტყვი, რადგან შენ არ გესმის. ესეიგი, ნათია ბავშვს ეღოღება.

რეზო - მე ასე მიიხრია ყოველ შემთხვევაში. რა, ასე არ არის?

ანა - არა, ალბათ მართლა ეღოღება, რადგან გითხრა. მე ჯერ კიდევ გუშინ დავეჭვიდი, როცა თქვა გუდი მერევანო. რატომღაც მშავიც ისე მოუწდა, დაავიწყდა ექვსი საათის მერე რომ არაფერს არა სჭამს, არ სურვილს ვერ მოეწონა. ადვილი შესაძლებელია, რომ მართლა ფერმძიმედ იყოს, მაგრამ შენგან?

რეზო - რატომ, იმიტომ რომ შვიდი წელია ბავშვი არა გვყავს?

ანა - ეგ არაფე მუაში არ არის.

რეზო - აბა, რატომ?

ანა - იმიტომ რომ შენი მიზეზით არა ჰყავს ბავშვი შვიდი წელია.

რეზო - სისუდედა. მე ხშირ გავესინჯე ექიმს და მიიხრია რომ...

ანა - მეც მიიხრია და ამიტომ გეუბნები.

რეზო - მატყუებ.

ანა - არ გატყუებ. უბრალოდ არც მე და არც ნათია არ გეუბნებოდით. ნათიამ ისიც არ იცის რომ მეც ვიცი.

რეზო - მე არა მჯერა შენი.

ანა - მაგის შემოწმებაზე იოდი არაფერია. მიდი ბატონ გურამთან და ჰკითხე, სთხოვე დასკვნა გარვენოს, ოღონდ ნუ ეტყვი, რომ მე გითხარი.

რეზო - ~~რა~~ რატომ მიუბნევი სწორედ უბნა?

ანა - იმიტომ, რომ მიწა გატყინო გუდი, როგორც შენ მატყინე ღელს.

რეზო - თქვი, რომ მომატყუე და მთელი ცხოვრება ვიქნებით ერთად.

ანა - ~~/ფიქრიანი ყოვლის შემდეგ/არ მომიტყუებინარ. მე არასოდეს არ გატყუებ რეზო.~~

რეზო - ~~არ მჯერა, მე დავითონ გავიგებ. /სიმშრისაგან მუშის დაარტყამის სავარძლის საბედურს. შეშლილი წამოვარდებ. უკან მოუხედავად გადის ოთახიდან და ღერუფნიდან მოისმის კარების ძლიერად გაჯახუნების ხმა. ანა რეზოს დარჩენილ ანთებულ სიგარეტს გააგრძელებს ფიქრში წასული. კარებში ვიღაც არის. ფეხბა, მიდის და ადებს/~~

ბეზია - ~~/ღერუფანში/რა მოხდა, დედა? რეზო შემხვდა კიბეებზე. აღედგებული ჩაბნა. რამე უბედურება ხომ არ არის. /ოთახში შემოდიან/ან შენთან ხომ არ მოსვლია უსიამოვნება?~~

ანა - ჩემთან რა უსიამოვნება უნდა მოსვლიდა? ვიღაცას ელაპარაკა ტელეფონით და გიჟივით გავარდა, სიტყვა არ უთქვამს ისე.

ბეზია - ვის ელაპარაკა ნუცა?

ანა - მე რა ვიცი, ვის ელაპარაკა. ~~/ბაბუა შემოღასღასდება. პირდაპირ მაგოდას მიამურობს და თავის ადგილს იკავებს/~~

ბაბუა - /ყვირის/თამარ!

ბეზია - რა გაყვირებს, კაცო აქა ვარ.

ბაბუა - მოხვედი?

ბეზია - რას მეკითხები? ხომ ხედავ რომ მოვედი.

ბაბუა - საიდან უნდა ვხედავდე, დამცინი?

ბეზია - ~~/შეწურებული/ხომ ხედავ კი არ მიწოდდა მეტყვა, მაშაცნე, რომ ხვდები თქო ამას ვგულისხმობდი. /ანა ოთახიდან გადის/~~

ბაბუა - კრიაღოსანი დამრჩა ოთახში და გამომიგანე.

ბეზია - ~~ამ წამში. /გადის. ბაბუა სათვალეს მოიხსნის, თვადებს მოიფხვენებს და ისევ იკეთებს. ბეზია მრუნდება, კრიაღოსანითა და გადამდობი წიგნით ხედავ. კრიაღოსანს ქმარს აძლევს. მაგოდასთან ჯდება და გი-თრგის არ აფრთხილებს ისე იწყებს კითხვას, "კეისრისა კეისარს და ღმერთისა ღმერთს"~~

ბაბუა - რა კეისარს კეისარისა? რეებს ამბობ?

ბეზია - წიგნს გიკითხავ. ხომ დავპირდი დავბრუნდები და წაგიკითხავ თქო.

ბაბუა - ~~ცდიდება~~ ვერ მივხვდი წიგნს რომ მიკითხავ, მე ვიფიქრე გავიჟდა თქო.

ბებია - წავიკითხო?

ბაბუა - წავიკითხო, წავიკითხო.

ბებია - "მაშინ ჟარისედეები წავიდნენ და მოითათბირეს, როგორ დაიჭირონ იგი სიტყვაში. მიუგზავნეს მას თავიანთი მოწაფეები პეროდიაწელებთან ერთად და უთხრეს მოძღვარო, ვიცით რომ ჭეშმარიტი ხარ. ჭეშმარიტებით ასწავლი ღმერთის გზას და არავისათვის არ ზრუნავ, ვინაიდან არ უყურებ ადამიანებს სახეში. ჰოდა გვითხარი ჩვენ, როგორ ფიქრობ: უნდა ვაძლიოთ ხარკი კეისარს თუ არა? იესომ იცოდა რა მათი მზაკვრობა უთხრა მათ: რატომ მცდით მე, თავად მაქცნო? მიჩვენეთ ხარკის მონეტა და მოუტანეს მას დინარი. მან უთხრა მათ: ვისია ეს გამოსახულება და წარწერა? მათ თქვეს: კეისარისა. მაშინ უთხრა მათ: მიეცით კეისარისა კეისარს და ღმერთისა ღმერთსა. ეს რომ გაიგონეს გაუკვირდათ, მიატოვეს იგი და წავიდნენ"

ბაბუა - ვერაფერი ვერ გავიგე.

ბებია - რა ვერ გაიგე? კეისარი რომელ მონეტაზეც ხატია, კეისარს მიეცითო და ღმერთი რომელზეც ხატია, ღმერთსო.

ბაბუა - ეტყობა ისეთი მონეტებიც იყო, ზედ რომ ღმერთი ეხატა.

ბებია - იყო, ადრე.

ბაბუა - საინტერესოა, როგორ ეხატა. ნეტა თუ უპოვიათ ერთი ასეთი მონეტა მაინც არქეოლოგებს.

ბებია - არ ვიცი, არ გამიგია.

ბაბუა - როგორია ღმერთი საინტერესოა. 9.10

ბებია - როგორია და კეთილია და მოწყალო.

ბაბუა - ეგ კი ეგრეა ადრე.

ბებია - ვაგრძელებ, ახალი თავი იწყება. მკვდრებით აღდგომის შესახებ.

ბაბუა - რაღაც ვერა ვარ კარგად, თამაშ, წამოვწვები და ისე წამიკითხო.

ბებია - ეტყობა გეძინება და ამიტომაც გინდა წამოწოლა. /ღებება და გიორგისაც წამოაყენებს/

ბაბუა - არ ჩამეძინება. როდის იყო ამ დროს ჩამძინებია.

ბებია - კარგია თუ ჩამეძინა. /გადიან. რეკავს ტელეფონი. პარადელურად კარებიც აჭიკჭიკდება. შემოდის ანა და ყურმილს იღებს/

ანა - ადო... ხო, ნათია... დამიფადე კარებს გავაღებ, ვიღაც არის. /ყურმილს

გადადებს და კარგების გასაღებად გადის. ალბის/მოხვედი/ ბიძინა?

ბიძინა - ~~/დერეფანში/~~ კაცო, გასაღები ვერ ვიპოვე.

ანა - ~~/დერეფანში/~~ რას იპოვიდი, როცა დაგრჩა სახლში. ~~/ოთახში~~ ბრუნდება და ყურმილს იღებს/ხო, ნათია... მამაშენი მოვიდა... რეზო არ არის სახლში... ვილცამ დაურეკა და საშინლად ალუდვებული წავიდა.

~~/შემოდის ბიძინა/~~ არ ვიცი ვინ, დედა... არც ეგ არ ვიცი... მაინც რამდენ ხანში?... გედოდეებით. ~~/ჭიქებს/~~

ბიძინა - სად წავიდა რეზო?

ანა - მე რა ვიცი, სად წავიდა.

ბიძინა - სამსახურიდან დაურეკეს?

ანა - არა მგონია. გშია?

ბიძინა - არა, დაღლილი ვარ.

ანა - ~~წამოდი, დაისვენე. /გადიან/ რამოდენიმე წამში კარგავ ბრახუნია.~~
~~კარგები იღებს/ შემოდი გიჟ, რა მთვრალი ხარ, დედა?!~~

გიო - მე მთვრალი არა ვარ. მე ვარ სუდედი.

ანა - ~~/დერეფანში/~~ წამოდი შენს ოთახში, მამამ არ გაიგოს რომ მთვრალი ხარ.

გიო - ~~/დერეფანში/~~ გაიგოს მერე, რა მოხდება. ~~/შემოდის ბარბაცით და მ-~~
~~გიდასთან ჯდება. დედაც შემოყვება/ მშია!~~

ანა - ~~ერბავე დედა. /გადის სამზარეულოში. გიო კადენდართან მიდის, მოხვეს~~
~~ფურცელს, ერთზე უფრომთ ჩიქს გააკეთებს, უმადვე დაჭიმუნის, დაბრკა-~~
~~დებურ ქაღალდს ჰაერში ააგდებს, ფებს მოუქნევს, ააგდებს, დაბრკება,~~
~~აიღებს, ისევ ააგდებს, ამჯერად მოარწყამს ფებს, დარბაზში მოისვრის,~~
~~შეჭრიადდება, ბარბაცით მიდის მაგიდასთან და ჯდება. კარგავ ვილც~~
~~არის. დედა სამზარეულოდან გამოდის, ოთახს კვეთს და გადის დერე-~~
~~ფანში/ ესე მადე მოხვედი, ნათია?~~

ნათია - ~~ხო, მანქანით გამომიყვანა თემომ. რეზო არ მოსულა?~~

ანა - არა.

ნათია - ნეჭა რაზე გაზრავდა? ვის ედაპარაკა? რა უთხრეს?

ანა - ~~მანდ ნუ შევბად, გიო მთვრალია საშინლად. შენს ოთახში შედი და~~
~~მეც ერბავე შემოვა.~~

ნათია - მადე შემოდი, სადაპარაკო მაქვს შენთან.

ანა - ~~ხაჭიმელს გამოვუტან და მოვდივარ. /შემოდის. ოთახს კვეთს და სამზა-~~
~~რეულოში გადის/~~

გიო ~~-სიხუდუღია ყველაფერი.~~

ანა ~~-/ბრუნდება ღმერთის ღმერთი/კატეგორია გიო და შემწვარი კარტოფილი,~~
შენ რომ გიყვარს. კიდევ ვინმე გიყვარს და სადაა. /ღმერთს დაღმართს

~~მადგომს/ყველაფერი აგერ არის, რაც გინდა ის ღმერთს, /გადას/~~

გიო ~~-რა მიწა, რამიწა, არაფერიც არ მიწა. /ღმერთს და ღმერთს გადის~~
~~თხარბიან. უმადვე. ბრუნდება. სინათლეს აქრობს და გადის/.~~

M

ს უ რ ა თ ი IV - დ ი დ ი ო თ ბ შ ა ბ ა თ ი

ბეჭის ქსოვს. ბაბუა სავარძელ-საქანელაში მოკადათებულა. საქანელა
ირწევს. გიო კადენდრის ფურცელს მოხვეს, ჩიტს აკეთებს, ღარბაში
გაუშვებს, სავარძელში ჩაეშვება და მის გაუნძრევლად, თვალდაზრწული.
შეიმოდის ბიძინა. თავის გაქნევით შეაფასებს გიოს თვლებს, მიუახლოვ-
დება და მიხარბე ხელის დადებით გამოარკვევს.

ბიძინა-გეძინა?

გიო -არა, ბიძა, ვფიქრობდი.

ბიძინა-რაზე ფიქრობდი?

გიო-- -არაფერი.

ბიძინა-რაღვან არაფერზე ფიქრობდი, ესეიგი არაფერი გაწუხებს.

გიო -/გაუგონებლად/როგორ გგონია არაფერი არ უნდა მაწუხებდეს?

ბიძინა-არ უნდა გაწუხებდეს, რა თქმა უნდა, მაგრამ მე ხომ ვხედავ რომ
რატაც ხდება. რატაცაა საჭმელ.

გიო -არაფერიც არ ხდება.

ბიძინა-როგორ არ ხდება, როცა ყოველ დღე სვამ.

გიო -არა, ბიძა.

ბიძინა-როგორ არა, დღესაც ხომ ნასვამი ზარ.

გიო -არა ვარ ნასვამი.

ბიძინა-მე კი არ ვამბობ, რომ მთვრალი ხარ გუშინდელივით, მაგრამ ნასვამი
ხარ აშკარად.

გიო -დაუშვით, დავდივ ცოტა, რა მოხდა მერე?

ბიძინა-ბიძა, მე ნურაფერს ნუ მიმადავ, მე ყველაფერი ვიცი.

გიო -რა იცი?

ბიძინა-ვიცი რის გამოც სვამ და რაც გაწუხებს.

გიო -მიანც, რა მაწუხებს?

ბიძინა-არა, მე კი ვიცი მაგრამ, მე მიწა რომ შენ თვითონ მიწხრა.

გიო -მე არ ვიცი, რა უნდა გითხრა.

ბიძინა-მიწხარი, რა პრობლემა გაქვს, ეგებ მე შემიძლია დაგეხმარო. უსაშ-
ველო არაფერიც ამ ქვეყნად.

გიო -არა ნაირი პრობლემა არა მაქვს.

ბიძინა-რაჭომ მიმალავ, გიო?

გიო -არ გიმალავ.

ბიძინა-როგორ არ...

ბეზია -დედა ჩვენი გიშლით აღმათ და გავადე უბრავი. წავიდეთ, გიორგი!
ბიძინა-არა, თქვენ რაჭომ გახვადე, ჩვენი შევადე გიგს ოთახში.

გიო -მამა, მე მართლა არაფერი მაქვს არც დასამადი და არც სათქმელი.
და თუ რამე პრობლემა არსებობს, მე თვითონ მოვუვლი.

ბიძინა-/მხარზე ხელს დაადებს/წამო, საქმე მაქვს, დიდი ხანია მიწოდდა
შენთან დაპარაკი, მაგრამ არ მოხერხდა. დღეს როგორც იქნა არის საშუ-
ალება. /გასასვლელი საკენ მიდის. გიო მხრებს აიჩეჩავს. განტად წამოდ-
გება და მიყვება. გადოან/

ბაბუა -/ნაწყენი/კი მაგრამ, ჩვენთან რა აქვთ დასამადი.

ბეზია -აბა რა ვიცი გიორგი, თავისებური ბიჭია გიო.

ბაბუა -პატარა რომ იყო კარგი იყო მაშინ, არა, უბრავ კარგია, მაგრამ გამო-
იცვალა ძალიან. აი, ნათია სუდ არ შეცვლიდა. ბავშვი რომ იყო, უბრავ
ისევე გულდას და მოსიყვარულა.

ბეზია -საწყადი, როგორ განიცდის, რომ იცოდე, რგოს ამბავს:

ბაბუა -სად დაუთრევა ნეტა? გუშინ ღამე არ მოსუდა. დღესაც რაღას მოვა აწი.
რა სჭირს მაინც, საინტერესოა.

ბეზია -არავინ არაფერი არ იცის. ვერც ვერსად ვერ ვიპოვეთ.

ბაბუა -რამე ხომ არ შეეძინა?

ბეზია -რატუნდა შეეძინებოდა, გამოჩნდებოდა, აბა სად წავა. ჩვენს იქით გზა
არა აქვს. ჩავაცვით, დავაბურეთ, ფეხზე დავაყენეთ.

ბაბუა -მართალია, ბიძინამ გახდა კაცი.

ბეზია -დაბრუნდება აგერ ნახავ

ბაბუა -გასაღანძლი კი არის მაგრამ, როგორ აანერვიულა გოგო.

ბეზია -თან ამ მდგომარეობაში.

ბაბუა - აბა?! არა, ეგეზ არ უნდა შვიდი და იმისი...

ბებია - რას ამბობ, გიჟდებოდა ისე უნდა ბავშვი.

ბაბუა - მაშინ, არაფერი არ ძეგლის.

ბებია - მიც ვერ ვხვდები, რაშია საქმი.

ბაბუა - წიგნი წამოკითხე (ეგ ჯობია ყველაფერს. ნერვებს მიწყნარებს.

ბებია - კაი, ბატონო. /საქმი ვადავებს. წიგნს იღებს, რომელიც იქვე მა-
გიდაში დევს და უფროსებს/ XXVI თავზე ვართ, ხომ?

ბაბუა - მი რა ვიცო, რომელი თავზე ვართ, წამოკითხე და გეცხვი მანდ გავიწ-
დით თუ არა.

ბებია - კი აქ გავიწდით ნამდვილად. "როცა იესო ბეთანიაში იყო, სიმონ
კეთროვანის სახლში.

ბაბუა - რომელი ბეთანიაში, აქ, წყნეთთან?

ბებია - ყველაფერზე კი არ შეიძლება ხუმრობა. "მივიდა მასთან დედაკაცი,
მიუტანა ძვირფასი ნელსაცხებელი, ადუბანტრონი და სუფრასთან მიჯდო-
მარეს თავზე მოასხა"

ბაბუა - რა უქნა, თავზე დაასხა?

ბებია - (ხე) ასე წერია.

ბაბუა - კი მაგრამ, რა უნდა? მივიდა, არც არაფერი უთქვამს, ისე დაასხა
თავზე?

ბებია - წესი იყო ეცხობა ასეთი, ~~და~~ ატვივის ცემად ითვლებოდა.

ბაბუა - მაგარი ატვივის ცემაა, ჩემმა მზე.

ბებია - ნუ მაწყვეტინებ, აზრი- მიზნება. "მოწაფეებმა რომ დაინახეს, გაბ-
რაზდნენ და თქვეს:"

ბაბუა - გაბრაზდებოდნენ, აბა რა იქნებოდა.

ბებია - "და თქვეს: რისთვის დაიკარგა ეს? ვინაიდან შეიძლება ამ ნელ-
საცხებლის გაყიდვა ღირ ფასად და ღარიბებისათვის დარიგება. მაგრამ
იესო მიუხვდა და უთხრა მათ: რატომ აწბილებთ ამ დედაკაცს, ხომ კე-
თილი საქმი გააკეთა ჩემთვის? ვინაიდან ღარიბნი მუდამ თქვენთან
გყავთ მე კი მუდამ არ გეყოლებით. ეს ნელსაცხებელი რომ დაასხა
ჩემს სხეულს, ჩემი მომამზადა. "

ბაბუა - ჩემი მომამზადა რას ნიშნავს? ეგრე არ ეწერება.

ბებია - ესე წერია ნამდვილად.

ბაბუა - არ შეიძლება, ადამა მე მომამზადა წერია.

ბეზია - შეიძლება ძველი ქართული ფორმაა, რა იცნ?

ბაბუა - ეგეთი ქართული არ გამოგია, არც ძველად და არც ახლა.

ბეზია - ~~წავიკითხე~~ "წავიკითხე" გეუბნებით თქვენ, სადაც კი იქნება გეუბნენ ამ საზა-
რებას მთელს ქვეყნიერებაში, იმქმევს რაღა მაგან გააკეთა. მაგის
მოსაგონებლად აქ ახალი თავი იწყება: "გაცემა იუდას მიერ" წავიკითხო?

ბაბუა - წავიკითხე, აბა რა უნდა ქნა.

ბეზია - მაშინ ნუ მაწყვეტინებ ყოველ წამს.

ბაბუა - კარგი, ბატონო.

ბეზია - "მაშინ ერთი იმ თორმეტთაგანი, იუდა ისკარიოტელად წოდებული
წავიდა მღვდელმთავრებთან და უთხრა: რას მომცემით და მე გადმოგცემით
მას. მათ მიუწონეს ოცდაათი ვერცხლი. "

ბაბუა - ოცდაათი ვერცხლი რა არის, ქადო.

ბეზია - რა არის და ფულია.

ბაბუა - ოცდაათი ვერცხლი რა ფულია. სამასი წერია ადრე აკლია ნული.

ბეზია - რა ნული აკლია, ასოებით წერია ოცდაათი ვერცხლიო.

ბაბუა - შეუძლებელია, ოცდაათი ვერცხლი ცოტაა ძალიან. ვერცხლია მაინც,
ოქრო ხომ არ არის.

ბეზია - მე რა ვიცი, აქ როგორც წერია ისე გიკითხავ.

ბაბუა - ეტყობა შეგეშადა და არ გყდება.

ბეზია - ასე წერია, გეფიცები.

ბაბუა - წესიერად წავიკითხე.

ბეზია - ~~/გაბრაზებული/~~ შენ თვითონ წავიკითხე, თუ ჩემი არ გჯერა. მე წავიკითხე
დასაძინებლად. ~~/ღვება და მიძის გასასვლელისაკენ/~~

ბაბუა - ~~/სიტყვას დაადევნებს ნაწყენი/~~ აჰ, მე წავიკითხო, არა?!

ბეზია - რაც გინდა, ის ქენი. ~~/გაძინე/~~

ბაბუა - ~~/თავისთვის/~~ კეთილი და პატიოსანი. მე ვიცი, რასაც ვიზამ. დიდი
მადლობა. მეტის ღირსი ვარ, რა თქმა უნდა. ~~/ღვება. გასასვლელისაკენ მი-~~
~~დასასვლელს. ხელის ფაქურით კედელზე ათულობს ღიდავს. სინათლეს აქ-~~
~~რობს და გადის/~~. (წინაგადაღება)

ს ს უ რ - ა თ ი V - დ ი დ ი ბ უ თ შ ი ა ბ ა თ ი

ოთახში მოხუცები სხედან სავარძლებში. ბებია წიგნს უკითხავს. ბაბუა გაბუტულია. კანაპეზე უხიდავი სტუმარიზის და ბებიას წაკითხულს სინქრონულად თარგმნის ძველ ქართულზე.

ბებია - ~~ხოხი საინტერესოა გიორგი? / კაცი არაფერს პასუხობს /~~ "რომ მოსალამოვდა დაჟდა თორმეტ მოწაფესთან ერთად!"

სტუმარი - "და ვითარცა შემიწუბრდა ინახით ჯდა იესო ათორმეტთა მათ თანა!"

ბებია - "როცა ისენი ჭამდნენ თქვა: ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ, ერთი თქვენგანი გამცემს"

სტუმარი - "და ვითარცა ჭამდეს იგინი ჰრქუა იესო: ამინ გეტყვი თქვენ, ერთმან თქვენგანმან მიმცეს მე"

ბებია - "ისინი ძალიან შეწუბრდნენ და ყოველმა მათგანმა დაუწყო დაპარაკი: მე ხომ არა უფალო?"

სტუმარი - "და იგინი შეწუბრნეს ფრიად და იწყეს კაცად კაცადმან მათმან სიტყუად: ნუკუე მე ვარ უფალო?" / ~~უხიდავი სტუმარი იწყებს ოთახში მოძრაობას. ბანჭად, ჩვეული სიფრთხილით, მიდის ბუფეტთან, უჯრას გამოაღებს, ჩაიხედავს, ისევ მიკეცავს. გამოაღებს კარებს, შეიხედავს, დაბნეულობებს, მიხურავს. თითქმის ეძებს რაღაცას /~~

ბებია - "ხოლო მან უთხრა მათ პასუხად: ვინც ჩემთან ხელს ჩაჰყოფს ჯამში ის გამცემს".

სტუმარი - "ხოლო თავადმან მიუგო და რქუა მათ: რომელმან შთამოყოს ჩემ თანა ხელი პინაკსა ამას იმან მიმცეს მე."

ბებია - "თუმცა ძე კაცისა მიდის როგორც დაწერილია მის შესახებ, მაგრამ ვაი იმ კაცს ვის მიერაც გაიცემა ძე კაცისა. იმ კაცისათვის უმჯობესო იყო არ დაბადებულიყო."

სტუმარი - "ძე სამე კაცისა წარვადს ვითარცა წერიდ არს მისთვის ხოლო ვაი კაცისა მის რომლისა მიერ ძე კაცისა მიეცეს. უმჯობეს იყო მისა არა თუმცა შობილ იყო კაცი იგი."

ბებია - ~~/ შეიხედავს გიორგის / გიორგი, გძინავს? / კაცი ხმას არა სცემს /~~
გიორგი ხმა ამოიღე, მიხსარი რამე. ~~/ გიორგი სდუმს /~~ ვიცი, რომ გაწყენინე, მაგრამ ზოდიში ხომ მოგიხადე რა ვქნა მეტი. რა იცი ხოლმე ეს გაბუტვა ბავშვივით, მაპატიე გეხვეწები. ხომ იცი რომ არ მიწოდდა. რაღაც მომივიდა გუშინ, თავი ვერ შევიკავე. ~~/ კაცი ხმას არ იღებს /~~

გიორგი, ხმა გაშეცო იცოდე, თორემ შეწყინება და აღარ დაგედაპარაკები
საერთოდ. ~~/ბერიკატი ისევ ჩუმად არის/~~ კარგი ბატონო. რადგან ესე
ვინდა... ~~/დგება და გასვლას დააპირებს რომ ისმის ჩივის ჭიკჭიკი.~~
~~ბეჭია ვადის გასაღებად. აღებს/~~ ფრთხილად, არ დგეცე, გიო. მე დამეყრდენი
შენს ოთახში შედი ბეჭია. ფეხზე ვერ დგებარ, თანაც იცი, რომელი საათის
სამი ხდება. ~~/ბარბატი შემოღის გიო. ბეჭია შემოყვება. ცდილობს ხელი~~
~~შეაშველოს. გიო კადუნდართან მიდის. ჟურცელს მოხვეს. ავანსცენაზე~~
~~გამოდის. სულს შეუბერავს და ჟურცელი დარბაზში გადაჟრიადდება. მიდის~~
~~მაგიდასთან, უდება, თავს ჩარგავს მაღავეებში და ვის გაუწმენვედად ერთ-~~
~~ხანს. ბაჭუა ხელს ჩაიქნევს და გადასვასდება ოთახიდან. ბეჭიაც გაყვება/~~
სტუმარი-~~/იღუმალი ხმით/~~ გაიღვიძე გიო! ~~/გიო თავს წამოწევს, უზიდავს დაინახავს~~
~~და შეკრთება/~~ ნუ გეშინია.

~~გიო~~ - შენ ვინა ხარ?

სტუმარი-~~ნუ გეშინია.~~ ეს, სიზმარია.

გიო - როგორ არის სიზმარი, მე ხომ არ მიძინავს.

სტუმარი-~~არ გძინავს, იმიტომ რომ მე გაგაღვიძე, და ეს მაინც~~ სიზმარია.

გიო - ~~და რა ვინდა?~~

სტუმარი-~~მომწონხარ.~~

გიო - ~~მე მოგწონვარ?~~

სტუმარი-~~შენ ისეთი არა ხარ, როგორც დანარჩენები არიან ამ საშინელ სახლში.~~

გიო - რატომ არის ეს სახლი საშინელი?

სტუმარი-~~მე მოვდი, რომ გითხრა ყველაფერი. შენ უნდა წახვიდე ამ სახლიდან,~~
რომ იპოვო შენი გზა და იარო მართალი გზით.

გიო - ~~მე უბრალოდ მართალი გზით მივდივარ, ასე მგონია.~~

სტუმარი-~~გზა რომელსაც შენ ადგებარ დამლუპველია. ეს არის თავის მოტყუების~~
გზა. ~~შენ ვიჭირს იმ გარემოში ცხოვრება, რომელშიც ცხოვრობ. ამიტომაც~~
სვამი. ~~მეცნობენ, სმა არ არის გამოსავალი. ესეც ერთგვარი დათმობაა, რაც~~
აღამიანის სისუსტეზე მეტყველებს. ~~მე კარგა ხანია გავეცირელები და დავრ-~~
წმუნდი, რომ სუსტი არა ხარ. შენში ძალას ვხედავ. სწორედ ამან გადა-
მაწყვეტინა მოვსუდიყავი შენთან. ~~შენ შენი ბუნებით იმდენად კეთილი~~
და მიაბიტი კაცი ხარ, რომ არ შეგიძლია დაინახო მთელი ის საშინელება,
რაც შენს ირგვლივ ხდება. ~~უნდაც შენს სახლში. შენ არ შეგიძლია ცუდი~~
დაინახო ~~აღამიანებში, ვინც შენ გახვევია გარს, ხშირად ზვადებს ხუჭავ~~

და შეგნებულად არიდე თავს ფიქრს. და ამაში სამა გერმარება. რომ
შესძლო სწორი გზით სიარული, არ უნდა შეგეშინდეს, სიმაღლეს შეხედო
თვალებში. მე მინდა დაგერმარო შენ.

გოგ - რაში უნდა დამერმარო? მე არ ვიცი შენ ვინა ხარ.

სტუმარი - ~~ჩემი სახელი და გვარი არაფრის მქონედი არ იქნება შენთვის. მომის-~~
მინე: ერთ დროს, როდესაც ბაბუაშენი იყო ახადგაზრდა, ჩვენ ვმეგობ-
რობდით. შენ ხელები ვიყავით, ოცდაათი წლისანი. მოხდა ისე, რომ ორივეს
ერთი ქალი გვიყვარდა, ~~მარია~~ ^{მარია}, რომელსაც მე ვუყვარდი და ცოლად გა-
მოიმყვა. გოგონი ბებიაშენი თამარი ითხოვა და მადე შვიდიც ეყოლა
ბიძონა. ჩვენც გვყავდა პატარა ეღწე. საშინელი დრო იყო მაშინ.
ჭირდა ცხოვრება. გაჭირვებამ ბევრს აარჩევინა არაპატიოსანი, არა
კაცური გზა. მათ შორის ბაბუაშენსაც. რომ იცოდე, რამდენი ცოდვა აწევს
კისერში. შინსაქცობში დაიწყო მუშაობა. მადე თანამდებობასაც მიაღ-
წია, ბევრი უცოდველი ადამიანის მსხვერპლის ფასად. ზოგი დახვრიტეს.
ზოგს გადასახლებაში ამოხდა სული. ჩვენც გაგვიმეტა. მე როგორც ხად-
ხის მტერს სასიკვდილო განაჩენი გამომიტანეს, ჩემები კი გადასახ-
ლეს. ეღწე, ჯერ კიდევ გზაში გარდაიცვალა ზიდებების ანთებით. რამ-
დენიმე დღეში მარიამთა თვითმკვდელობით დაასრულა სიცოცხლე. ჩემი
ოჯახის ცოდვა, მთლიანად ბაბუაშენის კისერზეა და ვინ იცის კიდევ
რამდენის. შენ რომ დაიჯერო ჩემი ნათქვამი, გახსენი პატარა სკივრი
სადაც გოგონის ფოტოები უწყვიან. ჩემი და მარიამის ფოტოსაც ნახავ
ოცდაცამეტი წელს, ჩვენს საქორწინო მოგზაურობაში გადაღებულს. ოთხი
წელი ადრე იმ დაწყებულ დღეებამდე, ~~ცხდა რომ გავიხსენე და გიამბე.~~

✓ თამარზეც გეტყვი ორივე სიტყვას: ბებიაშენზე. ამ ყოველად სულწაწ-
ყმედ იდ და უღმერთო ქალზე, რომელმაც მშვიერ-მწყურვადი, გაუბედურებული
ადამიანების ძარცვით, მოიპოვა ის ძვირფასი სამკაულები, ღვთის ესე
ამაყად რომ ატარებენ ღვდაშენი და შენი და. ის პრიდიანტის საყურე-
ები ღვდაშენს რომ აქვს ჩაკეტილი უჯრაში, ბებიაშენმა რაღაც კიდო-
ნახევარ პუქში გამოართვა ერთ უბედურ, ყოფილ თავადის ქალს ~~მეტი~~
ჭაჭაჭაჭაძეს, რომელსაც სამი შვილიშვილი ჰყავდა გამოსაკვებში. ან ის
მაფხოვრის ბატი, თავთან რომ უკიდია, არ გაინტერესებს საიდანა აქვს,
ჰკითხე, მოგიყვებს ეგებ. შენ შეიძლება ისიც არ იცი, ~~ომის წლებში~~
ბებიაშენი სად მუშაობდა.

გოთ - ~~ვიცი, პურის ქარხანაში მთავარ ტექნოლოგად.~~

სტუმარი-~~დანიშნავდნენ რა თქმა უნდა მთავარ ტექნოლოგად, გიორგი ხომ უკვე დიდი კაცი იყო იმ დროს.~~

გოთ -~~მე არ ვიცი ბაბუას ჩემი და ბებია ჩემი როგორი ცხოვრებით იცხოვრეს და რა ცოდვები აქვთ ჩადენილი, არც მინდა ვიცოდე. ან საერთოდ რატომ უნდა მჯეროდეს იმის, რასაც შენ მეუბნები.~~

სტუმარი-~~მამაშენი გეყვო.~~ *მამაშენი გეყვო*

გოთ -~~გინდა მიხერა, რომ მამა ჩემიც...~~ *2076 3703*

სტუმარი-~~არ არის პაციოსანი და წესიერი კაცი. შენ თავად შეგიძლია დარწმუნდე. ხვალ დიდი ვიდრე სახლიდან გახვიდოდე, ეგებ გახსნა ის ამანათი, რომელსაც ბიძინასათვის გადმოსაცემად დატოვეს ერთერთი წლევედელი აბიჭურიენის შეძლებული მშობელი. 10000 მანეთი, ეს მხოლოდ საწინდარია. ამდენივეს ბავშვის მოხვედრის თანავე მიიღებს. ვინ იცის, კიდევ რამდენი ესეთი მშობელი მოვა წელს. ისიც გაიხსენე რამდენი წელია მამაშენი სხვადასხვა ინსტიტუტებში კომისიის თავმჯდომარეა მისაღებ გამოცდებში.~~

გოთ -~~მე არ მჯერა არც ერთი შენი სიტყვის. ტყუილია ეგ ყველაფერი.~~

სტუმარი-~~გადაქაზა ანას რაც შეეხება. მხოლოდ ერთ რამეს გეყვო და ვფიქრობ სრულიად საკმარისი იქნება რომ შენ იცოდე თუ ვინ არის და რას წარმოადგენს.~~

გოთ -~~გარემოში გესმის, აღარ მინდა ყოველთვის ამის სმენა.~~

სტუმარი-~~დღეაშენი უკვე წელიწადზე მეტია რაც თავის სიძესთან ცხოვრობს.~~

გოთ -~~/წერვიუდად გადაიხარხარებს/ ვისთან? რეზოსთან? ნათიას ქმართან?~~

სტუმარი-~~რეზო სამი დღეა სახლში არ იმყოფება. მაგრამ არაფერია. რა თქმა უნდა დაბრუნდება. მამაშენის იქით გზა არა აქვს. და დაბრუნდება კიდევ იმიტომ რომ ანასთან ურთიერთობის განახლებით შური იძიოს ნათიაზე, რომელიც ბავშვს ელოდება სხვა კაცისაგან. ეს ყველაფერი დღეაშენმა უთხრა ჩემთვის, როდესაც შენმა სიძემ გადაწყვიტა ურთიერთობის გაწყვეტა მასთან.~~

გოთ -~~/გამწარებუდი/ გარემოში! რა გინდა?! გინდა მოგკლა?~~

სტუმარი-~~მე ერთხელ უკვე მომკლეს სიმართლისათვის.~~

გოთ -~~არა მჯერა მე შენი სიმართლის.~~

სტუმარი-~~ხვალ დღისით რეზო დაურეკავს დღეაშენს და ისინი სადგურის მეტ-~~

როსთან შეხვედრისა ერთმანეთს. ხუთ საათზე. მერე ავღერ დედაშენის
მეგობრის სახლში, რომელიც უკვე ორი თვეა რაც მოსკოვშია. და ანას
დაუტოვა გასაღები. შენ შეგიძლია შეამთხმო ჩემი ნათქვამი და დარწ-
მუნდე რომ მე არ გატყუებ. მე მართლა იმიტომ მოვედი შენთან, რომ
მომიწონხარ და ვგრძნობ სულიერ სიახლოვეს, ვგრძნობ მსგავსებას ჩვენი
სულებისას და არ მემეტები დასაღუპად. არ მინდა, რომ წყუდი იყოს
მთელი შენი შთამომავლობა. შენ შენს გვერდით მყოფთ ველარაფერს უშ-
ველი, ისინი განწირულნი არიან სამუდამოდ სატანჯველად, მაგრამ თუ
სწორი გზით წახვად და იცხოვრებ ღვთისნიერი, მართალი ცხოვრებით
მაშინ შესძლებ განწმენდას სულისას წინაპრების ცოდვებისაგან და
იხსნი შენს შთამომავლობას ცოდვილი ცხოვრებისაგან. ბევრი სიმწარისა
და გაჭირვების გადატანა მოგიწევს, მაგრამ უნდა იყო ბოლომდე მომთმე-
ნი, რადგან მხოლოდ "ბოლომდე მომთმენი გადარჩება!" დაიმახსოვრე ყველა-
ფერი, რაც გითხარი. ვინ იცის, ჩვენ კიდევ როდის შევხვედებით ერთიმე-
ორეს, ან შევხვედებით კია საერთოდ? ოღონდ პირიქით უნდა მომიცე რომ
როდესაც დარწმუნდები ჩემი სიტყვების სიმართლეში, შეასრულებ ყველა-
ფერს რასაც ეხდა გთხოვს ღმერთის ღამეს, როდესაც სული უწმინდური,
არ ღირსი გარდაცვალებისა მოკვდება სამუდამო სიკვდილით და დასტო-
ვებს ამ სახლს, შენ მოკრიფავ მთელ ჟულს რაც მამაშენის საწერ მაგი-
დაში დევს, ბანკის წიგნაკებს ბაღვაკის ცომებში რომ აქვს ჩაღვებუ-
ლი, წაიღებ ბებიაშენის დებიში ჩაკერებულ პატარა ჟუთას, ოქროს მო-
ნეტივით გახლებულს, ბაბუაშენის ობდიგაციებს, ბუფეტის შუა უჯრის
ფსკერზე, რომაც ფიჭარს შორის რომ არის ჩაფენილი, წაიღებ დედაშენისა
და შენი ღის სამცხაულებს: მიწივებს, საყურეებს, ხაშიჯურებს და წახვად
ამ დაწყევლილი სახლიდან, და დაურიგებ ღარიბებსა და გაჭირვებულებს.
ვინც კი შეგხვდება მთელი ცხოვრების მანძილზე. მე გთხოვ და გავადებ
ყოველივე ამას. მომიცე პირიქით, რომ შეასრულებ.

გიო -/თავზარდაცემული/თუ დავრწმუნდი, გაიჩნდება, რომ შევასრულებ.

სტუმარი-ახლა კი დაიძინე! დაიძინე გიო! /გიო მაგიდაზე ემხობა და თავს
მკლავებში ჩარგავს/მიშვიდობით!/ ეთხოვება ძილში წასუდს, მიღის სარკეს-
თან და ქრება. დარბაზი ნათდება. გიო სცენაზე რჩება ჩაძინებული/.

მ თ ქ მ ე დ ე ბ ა II

დარბაზში სინათლე ქრება. მაგიდასთან მჯდარი გიო იღვიძებს. თავს წა-
მოწევს, თვალებს მოიფხვინებს, ღვება, ჩაფიქრდება ერთხანს, რაღაც ახსენ-
დება, გამოერკვევა, გასასვლელი საკენ მიდის, სინათლეს აქრობს და გადის
ოთახიდან.

M

ს უ რ ა თ ი VI - დ ი დ ი ა პ რ ა ს კ ე ვ ი

ყველანი შინ არიან გიოს გარდა. მაგიდას უსხედან. ბებია, ბაბუა და ნა-
თია არაფერს ჭამენ. ღანარჩენები ვახშამს შეექცევიან და საუბრობენ.

ბიძინა - ~~ჩემს~~ /ეს რა დრო იყო?

რეზო - არ მახსოვს. აღბათ, ესე ცხრა საათი.

ანა - ~~ხო~~, ცხრა, ათის ნახევარი.

ბიძინა - მერე, რომ დარეკეს რა გითხრეს?

რეზო - მითხრეს, რომ ჩემს ძმას მანქანა დაეჯახა და ძალიან ცუდად არის.

ნათია - და საავადმყოფოშია?

რეზო - ~~ჩემს ბიძიკურში~~ რეანიმაციაში.

ანა - კი მაგრამ, ერთი სიტყვა მაინც გეთქვა გიჟივით რომ გავარდი.

რეზო - ~~რა ვიცი...~~

ბიძინა - ~~გასაგებია, რა დროს რამის თქმა იყო, მერე?~~

რეზო - მოკლედ, როგორ მივედი ~~ჩემს ბიძიკურის~~ ^{სავაქოოში} ჭიშკართან აღარ მახსოვს. ტაქ-
სიდან გადმოვედი და გეე ჭიშკარში შუახრის კაცი შემხვდა. კარგად
ჩაცმული, სოლიდური. რას ვიფიქრებდი...

ბიძინა - და რა გითხრა?

რეზო - მითხრა გამოძიებული ვარო. მე პირველი რაც ვკითხე ცოცხალაა თქო... *304*
არაფერი არ სჭირს სერიოზული, მარტო ფეხი აქვს მოტეხილი და კომოციო
აქვსო. ეს რომ გავიგე, დავმშვიდდი ცოტა. ამოვისუნთქე. მერე მანქანი-
საკენ წავედიო. რამდენიმე შეკითხვა მაქვსო მითხრა და წავყვედი ცხა-
დია. თეთრი ოცდაოთხი იყო.

ანა - ნომერი არ გახსოვს რა თქმა უნდა.

რეზო - ნომრისთვის არ შემინებდია.

ბიძინა - გასაგებია, მერე?

რეზო - მანქანაში სამნი ისხდნენ: ერთი უკან, ერთი წინ და ერთი საჭესთან.

ბიძინა-სახეზე იცნობ რომელიმეს, რომ ნახო?

რეზო -მანქანაში მსხდომების ცნობა გამიჭირდება, სიბნელე იყო, მაგრამ ჭიშკარში რომ შემხვდა იმას ათას კაცში გამოვარჩევ.

ნათია -მე არ ვიცი, რა ჭკუით ჩაუჯექი მანქანაში ოთხ უცნობ კაცს.

რეზო -რას ვიფიქრებდი. ორგანოს მუშაკები მეგონენ. მართალია, რომ ვეგებოდი, გუდმა კი მიგრძნო, რომ რაღაც ისე არ არის, მაგრამ უკვე გვიანი იყო. ჩავჯექი თუ არა, უკან მჯდომმა იარაღი მომადო.

ბებია -/შეიშალა/ დედა შვიდო, რატომ ვარ ცოცხალი.

რეზო -რაშია საქმე ^{ბებია} რომ ვკითხე, არაფერი მიპასუხეს. სწორედ იმ შუახნის კაცმა, ჭიშკარში რომ შემხვდა, რაღაც ტომარა ჩამომაცვა თავზე და მძლავრად უთხრა წავედიო.

ბაბუა -გასაგებია. ტომარა ჩამოგაცვეს, რომ არ გაგეგო სად მიყავდიო.

რეზო -მახსოვს კარგა ხანს ვიარეთ, ერთი საათი დაახლოებით.

ბაბუა -შეიძლება ერთ ადგილზეც ტრიალებდით, წრეებს ურტყამდნენ, რომ თავგზა აებნიათ შენთვის.

რეზო -მანქანა რომ გაჩერდა, რაღაც კიბეზე ამიყვანეს. სახლში შესვლისთანავე ხელები შემიკრეს, პატარა, უფანჯრო ოთახში შემავდეს და ჩამკეტეს.

ბაბუა -ტომარა მოგაძვრეს თუ?..

რეზო -მე თვითონ მოვიშორე რის ვაი ვაგდახით. სუდი მეხუთებოდა.

ანა -და რამდენი ხანი ჰყავდით იმ ოთახში გამოკეტილი?

რეზო -მთელი ორი დღე და ღამე.

ბიძინა-არც არაფერს გეუბნებოდნენ რა უნდოდათ, ან რას გიპირებდნენ?

რეზო -ორი დღე საერთოდ არაფერი უთქვამთ. მარტო ერთხელ შემოვიდა ერთერთი რომელიც მყარაუბოდა. პურის ნატები და წყალი შემომიტანა. და ეს იყო და ეს. მხოლოდ დღეს ნაშუადღევს შემოვიდა ის შუახნის კაცი, უკვე წამოსაყვანად. მანამდე ეტყობა აქ დარეკეს და ფული მოითხოვეს.

ანა -აქ რომ დარეკეს, იყო ოთხი საათი. ვიწვაც ახადგაზრდა კაცმა დარეკა, მე ვეღაპარაკე. ~~ბიძინა~~ თავიდან შენ გიკითხა სახლში თუ არისო და რომ ვუთხარი, სამსახურშია ^{მე}ქო, მაშინ მე მითხრა, რომ ერთი საათის განმავლობაში სადგურის მეტროსთან დამედოებოდა და ფული უნდა ჩამეტანა ^{ოქროს ხელი} სამი ათასი მანეთი. ასე მითხრა, თქვენ სიძეს ეს ფული წაგებუდი აქვს და ჩამოგვიტანეთ, თუ არ გინდათ, მოვკლათო.

ბიძინა-~~/რეზოს/რადიო~~ მაგდაგვარი ხომ არ ყოფილა მართლა?

რეზო -~~ცხოვრებაში არაფერი მიტამაშია და მიტუმიტეს ჟურზე.~~

ბიძინა-~~ეგებ ადრინდელი ამბავია და არ გახსოვს?~~

რეზო -~~არა, რას ბრძანებთ ბატონო ბიძინა. ნება სადმე შემახვედრა ის გარეშ-~~
~~რები, მაინც, როგორ წაიღეს ჟური.~~

ანა -~~მაგას ჯავრობა?.. რადგან გადავრჩით.~~

ბებია -~~/რეზოს/ნამდვილად ბეწვზე ხარ გადარჩენილი. ღმერთო! ღმერთო!~~

ნათია -~~არა, შეუძლებელი ვახდა ცხოვრება, იმდენი ნაძირადაა გარშემო.~~

ბიძინა-~~ნაძირადები ყოველთვის იყვნენ.~~

ბაბუა -~~ადრე მაინც არ ხდებოდა ესეთი ამბები. ჩემ დროს.~~

ბიძინა-~~რატომ უარესი არ ხდებოდა. /ანას/მერე, მერე?~~

ანა -~~მერე მივედი, სადაც დამიბარეს. ვიღაც შავი ბიჭი დამხვდა, თვითონ~~
~~მოვიდა და გამომეღაპრა. მიხერა, რომ, როგორც კი ჟურს გადავცემდი,~~
~~ერთ საათში რეზო სახლში იქნებოდა. მე ვუთხარი, აქ დავიცდი ^{გადა}თქო. კარგიო,~~
~~დამთანხმდა.~~

ბიძინა-~~კი მაგრამ რა გარანტია გქონდა, რომ არ გატყუებდა?~~

ანა -~~გარანტია, რა თქმა უნდა არანაირი არ მქონია, მაგრამ რა უნდა მექნა,~~
~~ვენდე. შენ როგორ მოიქცეოდი, არ ენდობოდი?~~

ბიძინა-~~აღბათ მეც ასევე მოვიქცეოდი. თუმცა, არ ვიცი...~~

ანა -~~კიდევ კარგი, რომ ჟური იყო სახლში.~~

ბაბუა -~~ამიტიამა, რომ რაღაც ჟური სულ უნდა იყოს გადანახული.~~

ბიძინა-~~სად უნდა იყოს კარგია, ~~ბებია~~ /ზო, მართლა, დღეს რომ პაკეტი დატოვეს~~
~~ჩემთვის გადმოსაცემად, რატომ იყო გახსნილი? ვინ გახსნა?~~

ბებია -~~მე ხელი არ მიხდია, დედა.~~

ანა -~~მე საერთოდ თვადითაც არ მიწახავს.~~

ნათია -~~აბა, მე არ მეპაკეტებოდა ნამდვილად, თანაც ერთი საათიც არ არის,~~
~~რაც მოვედი.~~

რეზო -~~სად იყავი?~~

ნათია -~~თუას წავყვედი კბილის ექიმთან.~~

ბებია -~~ეგებ გიომ გახსნა. მაშინ სახლში იყო რამე მოიგანეს.~~

ბიძინა-~~არა, კი არაფერი დაკარგულა, უბრალოდ გახსნილი რომ იყო, გამიკვირდა.~~
~~გიომ არ გახსნიდა. რაში ჭირდებოდა.~~

მწყაპი

რეზო - ამ სამი ათასს რაც შეეხება, მე რამდენიმე თვეში დაგიბრუნებთ ბატონო ბიძინა.

ანა - აბა რას ამბობ რეზო?! ბიძინა შენ ფულს გამოგარბმევს?

ბიძინა - ~~რეზოს~~ /^{მწყაპი} შვიდო, ფული, თანაც სამი ათასი რა სადაპარაკოა, რადგან ყველაფერი მიშვიდობით დამთავრდა, ჩვენი ჭირიც წაუღია. მაგაში არ არის საქმე, უბრალოდ გაუგებარია და უცნაური, თუ ეს შანტაჟი იყო იმიტომ რომ ფული გამოეძადა, საინტერესოა ასე მცირე თანხას რატომ დასჯერდნენ, რატომ სხვა რამეშია საქმე.

ანა - სხვა რა შეიძლება იყოს?

ნათია - მე მაინც მგონია, რომ რომელიღაც სტუდენტის მოწყობილია ეს ყველაფერი.

ბიძინა - ვითომ შურისძიების მიზნით?

ნათია - ზო. ზომ შეიძლება გამწარებული იყოს, კურსზე დაეჭოვებინათ, ან გაერიცხათ რეზოს მიშვიდობით.

ბიძინა - რომ იცოდე, სავსებით შესაძლებელი ვერსიაა. მაგრამ მე მაინც ის მაინტერესებს, რატომ მეტი არ მოითხოვეს.

ანა - ადრე იფიქრეს, რომ უცებ შეიძლება მეტი არ გვექონოდა სახლში.

ბიძინა - შეიძლება, შეიძლება. ასეა თუ ისე, რაც მოხდა, მოხდა. მაინც კარგად გადავრჩით.

ბებია - ეგებ ღირდეს, მიღიციას შევატყობინოთ რაც მოხდა?

ანა - თქვენ არ იცით, ეგ რა სახდაფორთო და საწვადებელია. მე ცაღკე უნდა ვიარო და ჩვენებები მივცე. ცაღკე რეზოს დაკითხავენ. შეიძლება ბიძინაც დაიბარონ.

ბიძინა - არა, სისულელეა რა თქმა უნდა. თანაც არანაირი შედეგი ამას არ მოყვება.

ბაბუა - აბა, დაუსჯელად უნდა იზოგინონ ზოგიერთმა მეტხორცებმა?!

ანა - შენ ჭამე, ჭამე რეზიკო, სამი ღლის უჭმელი ხარ, რატომ გარჩერდი.

რეზო - შევჭამე, მაღლობთ მეტი აღარ მინდა.

ნათია - მაშინ წამოდი. დამშვიდდი, დაისვენე. ეგებ დაიძინო საერთოდ.

ბიძინა - მართალია დაისვენე, ამხელა ნერვიულობა გადაგზდა.

რეზო - წამადს დავდევი რაიმე დასაძინებელს, ეგებ დამეძინოს. ~~ნათია და რეზო გადგან~~

ბიძინა - არა, აქ რაღაც სხვა რაღაცაშია საქმე.

ანა - მაინც?

ბიძინა - ეგებ თვითონ რეზოს დასჭირდა რამეში ეს ფული?

ბაბუა - და ვითომ, ყველაფერი ეს მოიგონა?

ანა - გამორიცხულია. ამხელა კაცის ბავშვი ხომ არ არის, პირდაპირ იტყუდა, რაში დასჭირდებოდა ამხელა ტყუილი.

ბიძინა - შეიძლება, მე ვცდები. უბრალოდ ასეთმა აზრმაც წამიელვა ერთ მომენტში.

ბაბუა - არა, ასე დაღაგებულად ვერ მოიტყუებოდა. რეზო მართალი ბიჭია.

ბიძინა - ღმერთმა ქნას, ვცდებოდე. კარგი დავანებოთ თაფი, რაც იყო იყო. მე ყველაზე მეტად ის მაღელვებს, ნათამ რომ იწერვიოდა. ძალიან უნდა გავუფრთხილდე. მე მგონია, მაგათი გადასვლა ამჟამად ცაღვე საცხოვრებლად არა ღირს.

ანა - რა თქმა უნდა არა ღირს.

ბებია - როგორ უნდა იყვნენ, რა უნდა ჭამონ, ვინ გაურეცხავთ, ვინ გაფუთოვებთ?

ბიძინა - ეგეც რომ არა, იმ სახლში ჯერ რემონტის გასაკეთებელი და მაგის ფული მე უნდა არა მაქვს. შემოდგომამდე არც მექნება აღბათ. ~~თხსთხსიანი~~
~~ბინის გარემოწებებს ცოტა ხომ არ სჭირდება.~~

ბებია - როგორ ჭირდება ცოტა?!

ბიძინა - უნდა, რას ვშვებოთ ბეგისათვის?

ანა - მე და ქაღალტონმა თამარმა ჩამოვწერეთ ღლე ყველაფერი.

ბიძინა - ესეიგი ჩვენი რომ დავითვაღეთ, ორმოც კაცამდე მაინც გამოდის.

ანა - ყველაზე ცოტა.

ბიძინა - ხვად რა არის საყიდელი?

ანა - ფა-ფაქტიურად ნაღწი, მუშავე, მიწვანილი, ჭადის ფქვილი და ესეთი წვრილმანები

ბიძინა - გოჭები შეკვეთილი მაქვს. ცხვარს გოგია ჩამოიჭანს ხვად დაკლულს და გამზადებულს. ნაწილი შევწვათ, ნაწილი ჩაქაფულს დასჭირდება. ქათმები

მოჭანილია. ბეჭი იქნება. ყველი ორნაირი გვაქვს გუდაც და სუდუგუნიც.

ბორჯომის და ღიმონათს შუადღეზე მოიჭანს სერგო. ღვინო არის ორმოცდაათი

ლიტრი, მე მგონი გვეყოფა. კიდევ რა არის? რამე ხომ არ გვრჩება? ნო,

კიტრი და პამიდორი გამოგზავნა ნოღარმა. მართლა, სოკო არ დაგავიწყდეთ

ბაგარში. მეტი რა? მე მგონი ყველაფერი.

ანა - სოკო გვიწერია.

ბებია - თეგბეული?

ბიძინა-თევზზე გავაგზავნე კაცი. ცოცხალი იქნება და სათალი. ხიზიდალა გვაქვს.

ანა - ~~შენ წამოხვალ ბაზარში?~~

ბიძინა-~~სადღან, საქმევები მაქვს. სერგო წაგიყვანთ. თუ დაგვირდათ რეზოც დაიბ-~~
~~მარტო, ხვალ შაბათია არა აქვს დიქციონერი.~~

ანა - ^{ნაწილი} პასკას დეილა აცხოვს. ~~მანა~~ გორგს მოიტანს და ტარტაღეცებს. ხო,
მარტლა, ხილი არ დაგვაპირწყდეს, ჩასაწერი გვაქვს. ~~/ბეზინა/~~ ქაღალტონი
თამარ კვერცხები შეღებულ არა?

ბეზინა - კი დედა აბა რას ვიზამდი.

ბიძინა-მოიტანე ერთი, მოიტანე. გიორგის უნდა დავურტყა.

ბეზინა - დღეს არ შეიძლება. არ არის წესი.

ბიძინა-შენ მოიტანე და ეგ ჩვენი ვიცით. ~~/ბეზინა ზუფუტთან მიდის და კვერცხე-~~
~~ბით საცხე კადათას იღებს/~~

ბეზინა - გიორგი შენ პირი არ დააკარო, ღმერთი არ გაგიწყრეს.

ანა - ~~/ბიძინას/ ან შენ რად გინდა ამ შუალამეს კვერცხი.~~

ბიძინა-~~არ შეგვჭამე კაცი, ისე დავარტყამთ. /იწყებს კვერცხის არჩევას.~~

~~ბაბუაც არჩევს. დაარტყამენ. ბიძინას გაუტყდება/ რა ბედი გვაქვს მაინც~~
~~ამ კვერცხში. მც არ მახსოვს შენთვის კვერცხი გარეგნოს.~~

ბაბუა - ~~არჩევა უნდა იყოფო. ბედი რა შუაშია. კიდევ დავარტყამთ თუ გინდა.~~

ბიძინა - ~~/გინწყური მოთამაშის ცოლით/ არ მიწადა კაცი. /დგება და გადის/~~

ანა - ~~მეც წავუდე დედა დასაძინებდა. თქვენც დაგეძინათ, ხვალ ბევრი~~
~~საქმე გვაქვს.~~

ბეზინა - ~~დაფიქრებთ ცოტა ხანში. /ანა გადის/~~

ბაბუა - ესეიგი ხვალაც და მოჩა.

ბეზინა - ~~რა მიწა?~~

ბაბუა - ზეგ შემიძლია ვჭამო. ამდენი ომის დროს არ მიშინშიდია.

ბეზინა - მაშინ კი ვიყავით კარგად.

ბაბუა - აბა?!

ბეზინა - კარგი დრო იყო, მე რწმი ქარხანაში ვმუშაობდი.

ბაბუა - დღეს მაინც წამეტანი იყო. რა წესია, პურიც რომ არ უნდა შეჭამო?!

ბეზინა - რას იზამ, მძიმე მარხვაა. დღეს მოხდა ვნება ჩვენი უფლის იესო ქრიტესი
დღეს აცვეს ჯვარს. ხომ წავიკითხეთ დიდით, რომ შეიბყრეს და პრეგორი-
აში მიიყვანეს.

ბაბუა - ეგ არ წაგვიკითხავს.

ბებია - როგორ არ წაგვიკითხავს პილატეს ამბავი.

ბაბუა - ვინ არის პილატე?

ბებია - როგორ პილატე პონტოელმა ხაღხს რომ ჰკითხა რაშინა ღამინაშავე, და
თუ ღამინაშავეა, წაიყვანეთ და თქვენ გაასამარტელთო. როგორ არ გახსოვს.

ბაბუა - მერე, მერე?

ბებია - ხაღხმა უთხრა, ჩვენ ვერ მოვკლავთო.

ბაბუა - არა ბატონო, არ წაგვიკითხავს ეგეთი რამე.

ბებია - ესეიგი გეძინა, მე რომ გიკითხავდი.

ბაბუა - ნუ იგონებ რაღაცას, თუ ქალი ხარ.

ბებია - არაფერსაც არ ვიგონებ. აბა, მე საიდან ვიცი ეს ყველაფერი? თუ გინდა
მოგიყვები, რომ დარწმუნდე რომ წაკითხული მაქვს.

ბაბუა - მოყვი, ეგებ გამახსენდეს.

ბებია - იესოს ჰკითხა პილატემ: შენ მეფე ხარო? რადგან შენ ამბობ, რომ მეფე
ვარ, ემიღი გი მეფე ვარო. კიდევ როგორი წესი ყოფილა, იცი? პასუქის
დროს ხაღხს შეეძლო ერთი ღამინაშავე გამოეთხოვა და ამიტომ პილატემ
იკითხა თურმე: თუ გინდათ იესოს გავანთავისუფლებო.

ბაბუა - ხაღხმა რა უთხრა, არ გვინდაო?

ბებია - ხაღხმა უთხრა, ეგ არ გვინდა ბარაბა გაგვინთავისუფლო.

ბაბუა - ბარაბა ერქვა თუ ჯაჰნაბა, ვინ იყო?

ბებია - ავაზაკი იყო თურმე ვილაც.

ბაბუა - ბარაბა რომ კაცს ერქმევა ავაზაკი იქნება, აბა რა იქნება. მერე
რა მოხდა?

ბებია - მერე წაიყვანა პილატემ იესო და გააშოდგინა ჯარისკაცებს. ეკლის
გვირგვინიც დაადგეს თავზე და დასცინოდნენ. ხაღხი კი დაჟინებით
სთხოვდა პილატეს ჯვარს აცვი გინდა თუ არაო. და პილატემაც ბოლოს
და ბოლოს მისცა ჯვარზე საცმელად და წარწერა დააწერინა "იესო ნა-
ზარეველი, იუდეველთა მეფე" და ჯვარზე დაადგმევინა ეს წარწერა.

ბაბუა - ისიც ხომ წერია, თავისი ჯვარი თვითონ მიჰქონდაო?

ბებია - აკი არ წაგვიკითხავსო?

ბაბუა - ეს ამბავი ადრე მაქვს გაგონილი, მომიყვა ვილაც.

ბებია - ადრე კი არა, ღელს რომ გიკითხავდი ჩაგესმა ეჭყოლა ძიღში. ისიც

გახსოვს ჯარისკაცებმა რომ გადარცვეს და მისი ტანსაცმელი გაინა-
წიღეს და ის მოსასხამიც პიდატეში რომ მისცა.

ბაბუა - არა ეგ არ გამიგია, თუცა რას გავიგებდი, რაც არ წაგიკითხავს.

ბებია - თურმე შუადღე ყოფილა ქრისტე რომ ჯვარს აცვეს და მივე დაბნელებულა
მთელი სამი საათი სიბნელე ყოფილა და ბოლოს იესოს უთქვამს: "მამაო
შენ განდობ ჩემს სულს" და განუცევებია სული. იმ წამს საშინელი
მიწისძვრა მომხდარა. საფლავები გახსნილან და წმინდანები ამოსულან
იქიდან. ჯარისკაცებს, რომლებიც იესოს დარაჯობდნენ, ეს ყველაფერი რომ
დაუნახავთ, დარწმუნებულან, მართლა ღმერთი ყოფილა და შეშინებიათ
ძალიან.

ბაბუა - შეიძლება დაემთხვა უბრალოდ მიწის ძვრა.

ბებია - მისი დაბნელებაც დაემთხვა?

ბაბუა - შეიძლება, რატომაც არ შეიძლება... არა, ისიც შეიძლება მართლა იმიტომ
მოხდა ყველაფერი, ჯვარს რომ აცვეს ქრისტე. ~~პირჯვარს გადანიწერს/~~
მაგრამ ის არ მიჯერა, მკვდრები ამოვიდნენ საფლავებიდანო. მოგონილია
ნამდვირად.

ბაბუა

ბებია - ~~თვითონ~~ მკვდრები კი არ ამოვიდნენ, მათი სულები ამოვიდნენ ადამა.

ბაბუა - სისულელეა. შენც გჯერა მაგ ზღაპრების? რომ კაცის სიკვდილის მიერ
მისი სული განაგრძობს არსებობას.

ბებია - რა თქმა უნდა, მიჯერა.

ბაბუა - ესეიგი, ცხოვრებუდი მამაშენის, დედაშენის, ჩემი მშობლების სულები
ცოცხდები არიან?

ბებია - არიან.

ბაბუა - და სად არიან? , *საღვთო სივს?*

ბებია - შეიძლება აქაც არიან ეხლა...

ბაბუა - კი, ნამდვირად აგერ ეს ვინ არის? ~~მოხრბანდით ბატონო კონსტანტინე,~~
~~როგორ მრძანდებით?~~

ბებია - ვის ედაპარაკები გოგონა?

ბაბუა - ~~ვის და ბაბუაშენს. /თამაშს განაგრძობს/ ქაღალტონი თინათინი როგორ~~
~~მრძანდება? რატომ არ მოიყვანეთ თან? აგერ და მრძანდით, აგერ. /ხედი~~
~~ანიშნებს/ თქვენი შვილიშვილი ეხლავე გაგიშვით სუფრას. თამარ!~~
~~/გახსოვდეს/ თამარ! სადა ხარ მოდი ნახე ვინ მოვიდა ჩვერთან სტუმრად.~~

ბებია - ~~/გაბრაშეშუდი/~~ რას მასხარაობ? ~~! დაბრუნდი კაცი და ჭკუა არ მოგემატა.~~

ბაბუა - ~~/თამაშს აგრძელებს/~~ ~~ლმინთო კი მიმკადნი!~~ სულ დამავიწყდა ღვინის
დაღება არ იქნება ღვინს წითელი პარასკევია. ~~ჭკარები იღება და შე-~~
~~მოდიხ გიო!~~

ბებია - ~~აჰ, გიოც მოვიდა.~~

ბაბუა - ~~საბლაში ჩემი ბატონო!~~ ~~/გიო გაწირისებური სახით შეხედავს მიხუცებს/~~

ბებია - რა იყო ბებია? მოხდა რამე? ~~/გიო ხმას არ იღებს. მაგიდასთან ჯდება.~~
~~უცებ თავს ვერ შეიკავებს და მუშებს დაპრტყამს მაგიდას. ბაბუა შეხ-~~
~~ება!~~

ბაბუა - რა მოხდა, რა ამბავია?!

ბებია - ~~აჩაფერია გიორგი ჭიქა გამიფარდა ხელიდან.~~

ბაბუა - ~~ჭიქის ხმას არ ვგაგდა და ნუ მატყუებ.~~ ~~/გაბრაშეშუდი/~~ ~~მიფრადია ხომ~~
~~ისევ?~~

ბებია - ~~/წუმაღ/~~ ~~მთ ვრადი არ არის, გაბრაშეშუდი რაღაცაზე.~~

ბაბუა - რა მოხდა ბაბუა? რაზე ხარ გაბრაშეშუდი? ვინ გაგაბრაშა მიიხარო და
მოგკლავ.

გიო - მოკლავ, რატომაც არ მოკლავ, ჯერაც არ მოგიკლავს არავინ.

ბებია - რასაა რომ ამბობ ბებია?

გიო - ~~აჩაფერი არ იმადება ქვეყანაზე. მაგრამ ის კი არ იცით რომ პირველ~~
~~ჩრდში შევიდნენ დამლუპველი მთელი ის ცოდვენი რაც რაგოდენიათ~~
~~მქვე უბედურებო.~~

ბაბუა - ~~გთამარს/~~ ~~რეებს როშავს? ხომ არ გაგიჟდა სულმთდა?~~

გიო - ~~გავგონი. მქვენ გამაგიჟეთ. როგორ მოიყარეთ თავი ფრთ სახლში ყველამ.~~

ბებია - წამოდი გიორგი ნუ აიშლი წერვებს, ხომ ხედავ არ არის ჭკუაზე.

ბაბუა - ჭკუაზე თუ არ არის საგიჟეთისა გიჟებისათვის.

ბებია - ~~წამოდი~~ ~~ხვალ ელაპარაკე რომ დამშვიდდება.~~

ბაბუა - ~~ხვალ კი არა ნათიას ვფიცავარ ჩემს ღვინს არ გავცემ ხმას.~~ ~~/ღვება~~
~~და მიდიხ გაბრაშეშუდი/~~

ბებია - სულ დაჟარგვ სინდისი ბებია? ~~! რას აწერვიულებ ამ ბერიკაცს. არ~~
~~ჭკარებს მივტი რა გაუკუთვლია შენთვის? რას უნჩი?~~

ბაბუა - ~~რას სინდისსზე ელაპარაკები?!~~ ~~დაანებე თავი თუ ქალი ხარ.~~ ~~/გადის.~~

~~ბებიაც გაყვება. ღერფნიდან ისმის გიორგის ხმა/~~ ~~რას მიუბნები ქაღ,~~

მაგას როგორ ვაპატიებ.

გიორგი - /დაადევნებს სიტყვას ღერეფანში გასულებს/ მაპატიებ კი არა დამხვრეც, ის დრო რომ იყოს. /სიგარეტს უკიდებს. კადენდართან მივა. მოხუდ ჟურცელს სანთებელას შეუწმეებს და დაწვავს/ ეს დღე კი არა, იმ დღე უნდა დაიწვას, მე რომ დავიბადე ამ დაწყევლილ სახლში/ მიდის ბუფეტთან. შუა უჯრას იღებს. დანით გახსნის ფსკერის ფიფარს და დაფერხბავს. იატაკზე ობლიგაციები ჩამოიყრება. უჯრას უკანვე შეაბრუნებს, ქაღალდებს მოხრიკავს, ჭიბეებში ჩაიწყობს და ამ დროს სინათლე ქრება/ სინათლეს გამოირთო. თუმიცა, არც უნდა იყოს სინათლე ამ სახლში/ ისმის გაბრაზებული და სასოწარკვეთილი კაცის ხმა, სრულ სიბნელეში/

მ

ს უ რ ა თ ი VII - დ ი დ ი შ ა ბ ა თ ი

ტელევიზორთან ბებია და ბაბუა სხედან სავარძლებში და ტორტს მიირთმევენ. ბებია უყურებს. ბაბუა უსმენს. ტელევიზორში უცხოური ესტრადის ვარსკვლავთა კონცერტია.

ბაბუა - კი მაგრამ რომელი საათია? უნდა რომ კონცერტი დაიწყება, როდის უნდა დამთავრდეს?

ბებია - რომელია და ორია. ცოტა მეტი.

ბაბუა - სხვა დროს რომ არ მუშაობს აქამდე ტელევიზია?

ბებია - დღეს ხომ აღდგომის ღამეა.

ბაბუა - რა მოხდა მერე, ჩვენ როდის იყო აღდგომას ვგეიშობდით და კონცერტებს ვმართავდით?

ბებია - ამ დღეს მთელი მსოფლიო გეიშობს.

ბაბუა - მე არა მგონია, მაგიტომ არ ვენებდნენ კონცერტს. ადბათ უფრო იმიტომ არ ვენებენ, რომ ხალხი სახლში იჯდეს და არ წავიდეს ეკლესიაში.

ბებია - რომ წავიდეს რა მოხდება მაგიტომ/ დამთავრებს ტორტის ჭამას და თეფშის მაგიდაზე გადადგამს/ ამ საზიზღრობის ყურება ჯობია ვითომ?

ბაბუა - თუ საზიზღრობაა გამორთე, რაღას უყურებ?! თავი ამტკიცდა მაგის ღრიალით. მაგას ჯობია წიგნი წავიკითხოთ. ხომ უნდა დავამთავროთ ბოლოს და ბოლოს, რა არის ესეთი დაუმთავრებელი.

ბებია - რაღა დარჩა, სუდ რაღაც ორი გვერდი. /მიდის, ტელევიზორს რთავს, ხალხის ჭიბიდან წიგნს იღებს ისევ სავარძელში ჯდება/ ესეიგი,

~~დღი შაბათის ამბებზე ვარტ გაჩენებული/ფურცლავს, სარკიდან უხიდავი
სტუმარი შემოდის და კარებთან აიტუვება/~~

ბაბუა ~~ხო, რომ დამარხეს იქა ვარტ.~~

ბებია -/კითხულობს/"მეორე ღელს რომელიც არის პარასკევს შემდეგ"

ბაბუა -~~ესეიგი შაბათს?~~

ბებია -~~ხო, ამა პარასკევის შემდეგ კვირა ხომ არ იქნება.~~

ბაბუა -~~ისე, ბევრი კი მომივიდა ჭამა, რაღაც გულზე დამაწვა.~~

ბებია -~~გიჟბარი მი, ნუ ჭამ ამდენს თქო.~~

ბაბუა -~~ისე, შინც არ შევამდი ნაკლებს, აღმათ გაანახევრე ხვალის პურმარილი.~~

ბებია -~~ენთი ფრთა შევჭამე ქათმის შენს თავს ვფიცავარ.~~

ბაბუა ~~ჩოგორ ენთ ფრთას ჭამდი ერთი საათი? პირი არ გაგიჩერებია.~~

~~თუმიც რას გოთვლი, შეგარგოს ღმერთმა. მერე, მერე? ესეიგი შაბათი იყო.~~

ბებია -"მღვდელმთავარნი და ფარისევლები შეიკრიბნენ პილატესთან და თქვეს:

ბატონო, გაგვახსენდა, რომ იმ მატყუარამ, როცა ჯერ კიდევ ცოცხალი იყო,

თქვა: სამი ღლის შემდეგ აღდგებო. ამიტომ უბრძანე, მესამე ღლემდე

უყარაუდონ სამარხს, რომ არ მოვიდნენ მოწაფეები, არ მოიპარონ იგი

და ხაღხს არ უთხრან მკვდრეთით აღდგაო და უკანასკნელი მოტყუება,

პირველზე უარესი იქნება. უთხრა მათ პილატი: თქვენ გყავთ დაცვა

წოდით და უყარაუდეთ, როგორც თქვენ მიგაჩნიათ. ისინი წავიდნენ

სამარხი უსაფრთხო პყვეს, დაუქქეს და დაცვა დააყენეს"

ბაბუა -~~თამარ ცუდადა ვარ! /გულზე იკიდებს ხელს. ქალი წიგნს გადაღებს/~~

ბებია -~~არაფერია, გიორგი ნუ გეშინია.~~

ბაბუა ~~მგონი ვხედავ.~~

ბებია -~~რას ხედავ?~~

ბაბუა -~~ვინა ღვას იქ თეთრებში? /ხელს იშვერს უხიდავისკენ/~~

ბებია -~~სად გიორგი?~~

ბაბუა -~~აი, იქ კარებთან. /სათვალიებს იხსნის/~~

ბებია -~~არავინ არა ღვას გიორგი გეჩვენება.~~

ბაბუა -~~როგორ მეჩვენება ვხედავ. რა უნდა? ვინ არის?~~

ბებია -~~დამშვიდდი გიორგი წამალს მოგიტან ეხლად. /გიორგი ხელს წასწიდებს
არ უშვებს/~~

ბაბუა -~~/უხიდავს/ ვინა ხარ? რისთვის მოსულხარ?~~

ბეზია -ნუ მიხედე გუდას შენ გენაცვალე.

სტუმარი-~~უაზროვნეობა მივიღი სახით/მე ვარ გიორგი, მე ვარ.~~

ბაბუა -~~/თავიდან დაგეგმილი/შენ? კი მაგრამ როგორ?! შენ ხომ...~~

ბეზია -~~/შეშინებული/რა როგორ გიორგი?~~

სტუმარი-შენ გეგონა, ჩვენ აღარასოდეს შევხვედებოდით.

ბაბუა -წადი! წადი აქედან! არ მომიანბნოვდე!

ბეზია -მე ვარ გიორგი, რა გემართება?!

ბაბუა -~~/უბრძანებს/წადი! გესმის წადი!~~

ბეზია -სად წავიდე, რას მეუბნები?

სტუმარი-მე შენს წასაყვანად მოვედი.

ბაბუა -სად წასაყვანად?

ბეზია -გიორგი გამოერკვიე ~~შენი ღირსი. ეს მიუხარის, სადა გაქვს შენაზი~~
~~ოხრიგაფიფი. გიორგი გესმის მიუხარის.~~

სტუმარი-ყველამ უნდა აგოს პასუხი თავის საქციელზე.

ბაბუა -მეარაფერში არა ვარ დამნაშტვე.

სტუმარი-~~/ცინიჭა/ცნახოთ, ცნახოთ. მე არა ვარ მსაჯული.~~

ბაბუა -გააგდე თამარ! გააგდე!

ბეზია -~~/ანჯღერებს/სადა დევს ოხრიგაფიფი, გიორგი? სად გიდევის? საზღვია~~
სადმე, თუ ვინმესთან ინახავ? მიუხარის, ხმა ამოიღე!

ბაბუა -~~წამიყვანს თამარ, გააგდე! წამიყვანს ეს წყუდი.~~

სტუმარი-ჩემზე რომ იყო დამოკიდებული, მე არ წავიყვანდი. შენ არა ხარ
სიკვდილის ღირსი.

ბაბუა -ნუ წამიყვან გთხოვ! დამტოვე.

სტუმარი-მე რომ შეწყვეტდე, დაგტოვებდი, კიდეც ას წელიწადს რომ იცხოვრო
და რომ განიცადო ყველა ის ტკივილი, რაც სხვებს განაცდევინე. რომ
მიხვდე რა მწარეა ცოდის, შვიდის, შვიდიშვილების, აზრობების სიკვ-
დილი. თუმცა შენ ამ სიმწარესაც ვერ განიცდი, რადგან უგულო ხარ.

ბაბუა -თამარ მიშვედე! თამარ!

ბეზია -~~ებრძავე წყადს მოგიტან. /გადის აღფრთხილი/~~

სტუმარი-შენ ველარავინ ველარ გიშვედის, რადგან სული შენი განწირულია
სასიკვდილოდ მას შემდეგ, რაც მრავალ წელიწადს წყვედიადში, განჯვასა
და წამებაში გაატარე. ამ წამს, შენ სამუდამოდ ეთხოვები ნათელს.

ბაბუა -არა! არა! /ზრიალებს. ზრიალებს. ამოიხვეწებს და თავი დასაყრდენად
ჩრდებს. ბრუნდება თავი, წყლისა და ზღვის ხედი. მონუსხული ვაშლი-
დება, ქმარს შეხედავს, მიხვდება, ვიქსას მაგიდაზე დადგამს /სახლში
გაქნება, ამა სად წაიღებდი? ბუთი წელი სახლიდან ფერი არ გაგიდგამს
შე უბედურო. /მიდის თავს უბრუნებს და გიორგის თანად მიჰყვება
ბეჭდის მოხსნას დაპირებას. ეწვება. ვერ ხსნის. თავს დაანებებს.
ღერეუანში გადის და გაწირული ხმით კრებს /ბიძინა! ანა! ვაი, ჩემს
თავს უბედურს! მიშველეთ! ვაი ეს რა დღე გაგვიტყდა. /უხილავი იოდად
შეხსნის ბეჭედს ცხედარს. ბებია ოთახში ბრუნდება. მოსთქვამს /ვაი
გიორგი! ვაი ჩემს თავს უბედურს! რაღა მიშველეთა აწი?! /თანმიმდევრობით
შეიმთხიან: ბიძინა, რეზო, ანა, ნათია /

ბიძინა -მაშა! /აღგომი გაიყვანება /

ბებია -/ჭირილით /ათარა გყავს მაშა, ბიძინა! მოგვიკვდა გიორგი! /ნათიას
ჭირილი წასკდება /

ანა -რეზო ნათია გაიყვანე!

რეზო -წამო ნათია! /ხელს მოკიდებს /

ნათია -თავი დაანებე! გამიშვი ხელი!

რეზო -წამო გენაცვალე, არ შეიძლება შენთვის აქ ყოფნა. /გაჰყავს /

ანა -რა ღვთის რისხვაა ჩვენს თავს ამ აღდგომის ღამეს?!

ბიძინა -ფეცობდა უბედურს კიდევ ცოტა ხანს, ვის რას უშედიდა? ვის რას უშავებდა?

ბებია -/ცხედარს შესჭირის / როგორ ჩავვიმწარე ეს აღდგომა, შე საცოდო!
/ხელზე მოეფერება, უცებ დახედავს და ბეჭედს რომ ვერ ნახავს, შეც-
ბება. არ შეიძინებს /

ბიძინა -/გაბრაზებული / ბებია ყველაფერი, რაღა დღეს მოხდა ეს ამბავი.

/შემოდის გიორგი და გაოგნებული მიაჩერდება ცხედარს. ანა გადის.

უხილავი გიორგის მიდის, პერანგის გულის ჯიბეში ბეჭედს ჩაუკიდებს,
სარკვეში გადააბიჯებს და ქრება. ოთახში დაბრუნებული ანა სარკეს თეთრ
გეწარს ააფარებს. გიორგი, კადენდარს ჩამოხსნის, სცენას გამოიკ-
დის აუჩქარებლად, ჩადის პარტერში, კადენდრის ფურცლებს თუ დღეებს ა
პრიგებს და ყველას გასაგონად, თუმც არც თუ ხმამაღლა წარმოსთქვამს
"მწამს"

გიორგი -"მწამს ერთი ღმერთი, მაშა ყოველისა მზერადი, შემოქმედი ცათა და

ქვეყანისა. ზიდუდთა ყოვედთა და არა ზიდუდა. და ერთი უფადი იესო
ქრისტე, ძე ღვთისა მხოლოდ შობილი, მამისაგან შობილი უწინარეს
ყოვედთა საუკუნეთა. ნათელი ნათლისაგან, ღმერთი ჭეშმარიტი ღვთი-
საგან ჭეშმარიტისა, შობილი და არა ქმნილი, ერთ-არსი მამისა,
რომლისაგან ყოველი შეიქმნა. რომელი ჩვენთვის, კაცთათვის, და ჩვე-
ნისა ცხოვრებისათვის გარდამოხდა ზეცით, და ზორცნი შეისწრა სუ-
ლისაგან წმიდისა და მარიამისაგან ქაღწიულისა, განკაცნა და ჯვარს
ეცვა ჩვენთვის პოტოედისა პიდატეს-ზე, და ივნო და დაუფდა, და
აღსდგა მესამესა დღესა მსგავსად წერილისა. და ამადღდა ზეცად და
მჭდომარე არის მარჯვენით მამისა და კვადად მომავად-არს დიდებით
განსჯად ცხოვედთა და მკვდართა, რომლისა სუფევისა არა არს დასას-
რული. და სული წმიდა, უფადი და ცხოვედის-მყოფელი, რომელი მამისა-
გან გამოვადს, მამისა თანა და ძისა თანა თაყვანის იცემების და იდი-
ლების, რომელი იტყოდა წინასწარმეტყვედთა მიერ. ერთი წმიდა კათოლიკე
და სამოციქულო ეკლესია აღვიარებ ერთსა ნათლისღებასა მოსაბევებ-
დად ცოდვათა. მოველი აღდგომასა მკვდრეთით. და ცხოვრებასა მერმისა
მის საუკუნესასა, ამინ. "